ស៊ុំ ឈុំ

ជ្រោះភ្នំគូលែន

ពលិកម្ម

ម៉ោងប្រាំពីរព្រឹក ចន្ទីភ្ញាក់ឡើងនឹកឆ្ងល់នឹងមិនទាន់ឃើញបងជីដូនមួយក្រោក ។ នាងឡើងអង្រន់ទ្វារ មិនឃើញចាក់សោក៏ចូលទៅមើល ។ អ្នកប្រុសនៅគេងនៅឡើយ ចន្ទីចូលទៅជិតគ្រែលូកទៅចាប់ដៃបងហើយលាន់មាត់ថា ៖

– យី ! បងឯងដូចជាក្តៅខ្លួនខ្លាំងណាស់ ល្ងាចមិញជិតភ្លឺណាស់ទៅហើយទើបឮស្គរត្រឡប់មកវិញ បងឯងធ្វើបាបខ្លួនយ៉ាងហ្នឹងមិនកើតទេ !

សំដីហ្នឹងគួរឲ្យស្រណោះណាស់ ! ចន្ទីនៅតែអាណិតអ្នកនៅឡើយ ស្រីម្នាក់ទៀតគេភ្លេចអ្នកបាត់ទៅហើយ !

ស៊ី ឈឿនប្រាប់ទៅនាងថា ៖

អូនឯងនិយាយទូរស័ព្ទទៅ " ប៉ុយប៉ូ " បងផង ប្រាប់ថាបងមិនស្រួលខ្លួន មិនបានទៅធ្វើការទេនៅថ្ងៃនេះ បើមានការប្រញាប់ខ្លាំង សុំឲ្យគេយកសំណុំរឿងមកឲ្យបងឯផ្ទះចុះ !

ចន្ទីធ្វើតាមបង្គាប់បងប្រុស រួចយកថ្នាំមកឲ្យអ្នកផឹក ប្រឹងថ្នាក់ប្រឹងថ្នមរួចនិយាយលេងទៅរកធ្វើ ដូចជាមិនដឹង

– យី ! ល្ងាចមិញ បើកុំតែបងឯងទៅតួរណោ កុំអីបានទៅស្តាប់ចម្រៀងទាំងអស់គ្នានៅ " រំចង់ទិព្វ " ហើយ ។ មីមួយនោះឈ្មោះយ៉ាហានវាច្រៀងពីរោះណាស់ ប៉ុន្តែឮគេនិយាយលាន់ៗថាវាប្រើសាហាយវិញក៏ច្រើនដែរ ឮថាវាយកលោកម្នាក់នោះមានបុណ្យសក្តិយ៉ាងធំ ធ្វើជាបង្អែករបស់វាសម្រាប់បោកយកប្រាក់ទៅចិញ្ចឹមសហាយក្មេងៗ ពីរបីនាក់ទៀត ។ គេថាវាកោរលោកនោះអស់ច្រើនណាស់ទៅហើយ ហើយលោកនោះនៅតែមិនទាន់ដឹងខ្លួនទៀត !

ស៊ី ឈឿនចង់ស្ទះដង្ហើមប្រឹងធ្មេចភ្នែកធ្វើមិនដឹង រឿងនេះវាជ្រុលពេក ! " លោកដែលស៊ីកម្ទេចក្រើកនោះកំពុងតែដេករស់សង្ស័យនៅជិតហ្នឹង ! "

អ្នកសញ្ជឹងគិតថា ៖ " យីបើរឿងនេះគេដឹងសុសសាយដល់ម្លឹងទៅហើយ គឺប្រាកដជាយ៉ាហានមិនមែនទើបនឹងមានសាហាយពីរបីថ្ងៃនេះទេ ! "

ដល់មិនឮបងឆ្លើយថាអ្វីសោះ ចន្ទីប្រឹងបន្ថែមទៅទៀត

- គិតទៅធ្វើ " សំនឹង " មានសំណាងមែន មានគេអាណិតច្រើន ហើយធ្វើអ្វីក៏មិនចេះខុសទៀត បើធ្វើជាមនុស្សល្អវិញវាចេះមិនសមត្រង់ណេះ មិនសមត្រង់ណោះជានិច្ច ។

ស៊ី ឈឿនឆ្លើយសន្ទាប់បន្ទប់ទៅវិញ

- យី ! កុំទ្រីស្ដីអ្វីច្រើនពេក គ្នាកំពុងតែឈឺក្បាលជិតស្លាប់ឯណោះទៅហើយ គិតតែឡូៗ អំពីរឿង " មីសំនឹង " ឯណាឯណោះទៅវិញ ! ចន្ទីឯងជាប់សាច់ជាប់ឈាមជាមួយនឹងវាដែរឬអ្វីបានជាយកចិត្តទុកដាក់នឹងរឿងហ្នឹងខ្លាំងម្ល៉េះ ?

ខ្ញុំគ្មានឈឺក្បាលនឹង " មីសំនឹង " ហ្នឹងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំចេះតែនឹងអស់សំណើចនឹងលោក " អាវែក " នោះមិនចេះចប់សោះ !

ស៊ី ឈឿន ត្រូវឆ្ងន់ពេកក៏បាត់មាត់ដូចគេចុក ជញ្ជឹងគិតទៅដល់ជីវប្រវត្តិរបស់អ្នកនិងស្ត្រីទាំងពីរូប ម្ដាយចន្ទីនិងចន្ទីគេបានជួយទំនុកបំរុងអ្នកសព្វគ្រប់ តាំងអំពីបាយទឹកផ្ទះសម្បែង ការសុខទុក្ខនៅលើគ្រួសារនេះទាំងអស់... ឯ... យ៉ាហានវិញមិនដឹងជាទើបនឹងចេញមកអីពីឯណាទេ មកដល់ដឹងតែអំពីស្រួល អំពីស្រណុក ឲ្យអ្នកទំនុកបម្រុងសព្វបែបសព្វយ៉ាង ហើយបង្កើតតែបញ្ហាស្មុគស្មាញឲ្យអ្នកដោះស្រាយគ្រប់ពេលគ្រប់វេលា បន្តិចថាត្រូវរកផ្លូវចេញអំពីចៅកែស្រីខូច បន្តិចថាត្រូវរកផ្ទះមកនៅភ្នំពេញ បន្តិចត្រូវច្រៀងដើម្បីយកប្រាក់មកទ្រទ្រង់ជីវភាពឲ្យបានសមមុខនឹងគេ ។ ដល់បានសព្វបានគ្រប់ទៅ ស្រាប់តែនៅខ្វះសាហាយថែមទៀត ! គិតទៅគំនិតផ្កាមាសវាមិនចោលពុតមែន ។ យ៉ាហានជាទឹកថ្លាដែលមានពិសពុលចន្ទី ជាថ្នាំល្វីងជូរចត់ដែលរក្សាសុខភាពឲ្យអ្នកបានរីករាយមកដល់សព្វថ្ងៃ ។ ចន្ទីកាចឆ្នាស់ក៏ដោយសារតែសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងចិត្តស្មោះត្រង់ពិតប្រាកដជាមួយនិងអ្នកតែប៉ុណ្ណោះ ។ យ៉ាហានស្លូតបូតមិនសូវប្រកាន់ ក៏ព្រោះតែវាគ្រប់គ្រាន់នឹងសាហាយច្រើននាក់ ប្រចាំជីវិតរបស់វាទៅហើយ វាមិនសូវស្មុគស្មាញប៉ុន្មាននឹងស្នេហារបស់អ្នកឡើយ ។ គិតទៅគួរឲ្យអាសូរចន្ទី ដែលសុខចិត្តទ្រាំទៅវង់ចាំអ្នក

យូរឆ្នាំណាស់មកហើយ ! បើសិនជាយ៉ាហានវិញមិនដឹងជាវាផ្លាស់ប្ដី ផ្លាស់សាហាយរួចប៉ុន្មានត្រឡប់ហើយទេ ! ដល់អ្នកធ្លាក់ឈឺសោត ទៀត គឺគ្មានឃើញមុខយ៉ាហានមកនៅទ្រាំទ្រឯណាសោះដែរ ឃើញ ទេចន្ទីនិងម្ដាយចន្ទីដដែល ដែលផ្ដល់ការថែទាំព្រឹកល្ងាច ថ្នាំសង្កូវ លំនៅស្ថាន សម្រាប់ឲ្យអ្នកបានធូរស្រាន្តអំពីជំងឺចិត្ត ។ ដូច្នេះអ្នកចង់ បូជាជីវិតឥតន័យរបស់អ្នកចំពោះករណីកិច្ចដែលអ្នកត្រូវបំពេញ ចំពោះចន្ទី និងគ្រួសាររបស់នាងដោយត្រូវប្រឹងទម្លាប់ចិត្តនិងវាចា របស់អ្នក ឲ្យកំសត់ជាមួយនឹងចន្ទី ឲ្យនាងបានសប្បាយដោយសារ អ្នកវិញម្ដង ។ អ្នកត្រូវតែបង្ខំចិត្តខ្លួនឯងឲ្យប្រឹងដើរតួថ្មីនេះ ទល់គ្នា នឹងចុកឈាមស្លាប់ ឲ្យឆាប់ស្រឡះ កុំឲ្យរស់នៅខ្មាសមុខយ៉ាហាន តទៅទៀត ។

នៅព្រឹកជាមួយគ្នានោះ ពេលម៉ោងប្រាំមួយភ្លឺស្រាងៗ យ៉ាហាន ភ្ញាក់ដឹងខ្លួន នឹករលឹកទៅដល់ប្រុស ដែលនាងស្រឡញ់ ។ ប៉ុន្មាន ថ្ងៃនេះទឹកមុខក្រៀមក្រំរបស់គូនាង ធ្វើឲ្យនាងមានបារម្ភជាច្រើន ។ នាងដឹងខ្លួនថានាងមានកំហុសដោយសារពុំទាន់បានឈប់ទៅច្រៀង នៅភោជនីយដ្ឋានទឹក ។ នាងប្រុងប្រៀបនឹងធ្វើតាមចំណង់របស់ សង្សារនាងទាំងអស់ដល់កាលណាចប់កិច្ចសន្យាជាមួយនឹង “ រំចង់ទិព្វ ” នៅខែក្រោយ ពីព្រោះនាងបានជាប់ខ្ចីប្រាក់គេមុនជា ច្រើន ដើម្បីយកទៅជួយដោះទុក្ខម្ដាយ ។ ប៉ុន្តែរឿងកេរ្តិ៍ខ្មាសផ្ទាល់ ខ្លួននេះ នាងមិនទាន់ដែលបានជំរាបលោកប្រុសឲ្យបានជ្រាបសោះ ដោយនាងនឹកខ្មាសលោកពេក ។ នាងស្រឡាញ់លោកពេកទៅ ទៅ ជាអៀនខ្លួនមិនចង់ហ៊ានជំរាបលោកអំពីទុក្ខក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ខ្លាច ក្រែងលោកធុញទ្រាន់នឹងនាង ។ ចំនួនប្រាំឆ្នាំមកហើយ នាងខំតស៊ូ ដោះស្រាយ ដោយស្ងាត់អាថ៌កំបាំងតែម្នាក់ឯង ។

នៅក្នុងបន្ទប់នាងដែលនៅងងឹតនៅឡើយ ឃើញស្រមោល មនុស្សជំទង់ម្នាក់ដើរចូលថ្នមៗ ទៅក្នុងដំណេកនាងទៅបើកបង្អើប

មុងឡើងហើយឱនទៅថើបនាងដោយស្និទ្ធស្នាល ។ ពូសំលេង យ៉ាហានរួសរាយទៅរក

– អីបងនីឯងភ្ញាក់ហើយ ! ម្ដេចក៏ប្រញាប់ក្រោកម្ល៉េះ អ្នកប្ដីសម្លាញ់ឯង ?

ពូសំលេងគួកំដរឆ្លើយតបមកវិញដោយកំប្លែង

– ចុះដេកធ្វើអ្វី បើប្រពន្ធគេដាក់ឯងក្រៅបន្ទប់ទៅហើយ !

ពូយ៉ាហានអង្អូរទៅវិញជាល្បែង

– បើអីចឹងគេងមកអ្នកប្ដី ចង់ធ្វើអ្វីក៏ធ្វើមកឲ្យតែធ្វើកើត

នាងនីធ្វើជាកេះកៀវយ៉ាហាន ហើយសើចចំអន់គ្នាទៅវិញទៅមក

– អញមិនដឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចកើតទេវ៉ី ជាមួយនឹងស្រីអីធ្មឹងៗដូចថ្មអីចឹង !

យ៉ាហានក្ដិចសម្លាញ់ស្រី ហើយផ្ទុញផ្ទាលទៅឲ្យវិញ

– ជាងវាមិនកើត ទៅបន្ទោសដែក ! បើអ្នកប្រុសឯងវាសំប៉ាតឡាតអីចឹង ចង់ធ្វើឲ្យគេរំភើបញាប់ញ័រយ៉ាងដូចម្ដេច កើត !... ។ មើល ! ឈប់និយាយលេង... ហេតុអ្វីក៏បងនីឯងគេងមិនលក់យប់មិញ ? ផ្ទះខ្ញុំវាមិនសមនឹងបងនីឯងឬអ្វី ?

– កុំនិយាយផ្ដេសផ្ដាសអីចឹង ! តាមពិតគឺមកអំពីបងនៅតែនឹកត្រេកអរនៅឡើយ នឹងបានអ្នកមីងម្ដាយយ៉ាហានឯងគាន់រួចអំពីទុក្ខទោសតាំងអំពីយប់មិញ ។

យ៉ាហានដកដង្ហើមធំ

– ហ៊ឺ ! ប្រាំឆ្នាំ ! បងនីអើយបងនី ! ប្រាំឆ្នាំនៅក្នុងឃុំឃាំង ម្ដាយខ្ញុំគាន់ខ្មាសគេណាស់ ! ហ្នឹងពីព្រោះតែអាឪចុងហានេយ្យរំបស់ខ្ញុំ !

– ណ្ហើយឥឡូវវារួចរាល់អស់ទៅហើយ កុំនឹកនាអីច្រើនទៀត អូនឯងក៏មិនខាតប៉ុន្មានដែរ ពីព្រោះរឿងអភ័ព្វនេះវាបាននាំអូនឯងឲ្យមករកឃើញសង្សារមួយយ៉ាងគាប់ចិត្តដែរ ។

យ៉ាហានដកដង្ហើមធំម្ដងទៀត

– ខ្ញុំអាណិតបង ស៊ី ឈឿន ណាស់ ឋានៈរបស់គាត់មិនសម នឹងមកយកស្ត្រីដែលខូចព្រហ្មចារីដូចរូបខ្ញុំសោះ !

– អូនឯងចោទបន្ទោកខ្លួនឯងម្ល៉ឹងៗវាមិនសមទេ តោងអូនឯងគិតថា ព្រហ្មចារីនេះក៏មិនមែនអូនឯងបាត់បង់ដោយចេតនាឡើយ ។

– ចាំសបងនី តែខ្ញុំនឹកឃើញដល់រឿងអាឪចុងតិរច្ឆានហ្នឹង វាបង្ខំខ្លួនប្រាណខ្ញុំឡើង ខ្ញុំចង់តែទៅគាស់ខ្មោចវាយកមកចិញ្ច្រាំថែមទៀត ! បើសិនណាជាវាមិនទាន់ស្លាប់ ខ្ញុំមុខជាទៅសម្លាប់វាឲ្យទាល់តែបាន !

កំហឹងរបស់យ៉ាហានធ្លាយដូចបាក់ទំនប់ ហូរចេញមកអំពីអតីតកាល ។ នាងនីប្រឹងឃាត់ទៅទៀត

– ណ្ហើយវាហួសទៅហើយ ! អាចង្រៃហ្នឹងសោតទៀតក៏វាស្លាប់ហៃហោងទៅហើយដែរ... ។

– ចាំស ប៉ុន្តែវាស្លាប់ ដោយទាញម្តាយខ្ញុំឲ្យចូលគុកជំនួសវា ។ ម្តាយខ្ញុំមិនគួរនឹងទៅជ្រលក់ដៃរបស់គាត់នៅក្នុងឈាមគគ្រិចរបស់អាមនុស្សថោកហ្នឹងសោះ ! នាំឲ្យតែជាប់ទោសដល់ខ្លួន !

– អើ ! មិនឲ្យគាត់រត់ចូលទៅជួយយ៉ាហានឯងយ៉ាងដូចម្តេចកើត ! គាន់ជាស្ត្រីគាន់គិតអ្វីទាន់ ! គាត់ឮសូរកូនស្រែកឲ្យជួយហើយ គាត់ត្រូវតែប្រទះដៃនឹងរបស់អ្វីក៏ប្រើរបស់ហ្នឹងទៅ ! គាត់ចាប់បានញញួរ គាត់ពួយក្បាលអាហ្នឹងមួយញញួរដែរទៅ ! បើគាត់សំពងក្បាលវាតិចពេក វាមុខជាសំពងគាត់វិញជាមិនខាន ហេតុហ្នឹងហើយ បានជាគាត់ពើតឲ្យល្មមតែវាគ្មានផ្លូវមកវិញកើត រួចវាជ្រុលដៃគាត់បន្តិចទៅ ... រួចវាងាប់ទៅ ! ...

– គួរតែដៃខ្ញុំវិញទេដែលត្រូវសម្លាប់វា ដើម្បីនឹងសងសឹកអានាគតរបស់ខ្ញុំដែលវាបានបំផ្លាញ ។ សូវឲ្យជាប់គុករូបខ្ញុំទៅចុះ បំណាច់នឹងខូចព្រហ្មចារីយ៍អស់ទៅហើយ ! ឲ្យវាអាក្រក់ទៅឈើរបម្នាក់ទៅចុះ ! ។ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំនឹកឡើងខ្ពើមទៅដល់អ្នកសប្បុរសរបស់អ្នកជិតខាង ដែលគ្រាន់តែឃើញគ្រួសារខ្ញុំកើតរឿងនេះភ្លាម

ក៏ស្រាប់តែនាំគ្នាមើលងាយឥតពិចារណាមកលើរូបខ្ញុំនឹងរូបម្ដាយខ្ញុំដែលជាអ្នករងគ្រោះនុ៎ះ ! គេចោទថាខ្ញុំនិងរូបម្ដាយខ្ញុំមិនខុសអ្វីអំពីអាពុកចុងខ្ញុំទេ សុទ្ធតែមីស្រីចង្រៃ ម៉ែនិងកូនប្រកាប់ប្រចាក់ដណ្ដើមប្ដីគ្នា ធ្វើឲ្យខ្ញុំនឹកអស់សង្ឃឹម រកទីពឹងលើអ្នកឯណាឲ្យជួយការពារកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់ខ្ញុំបន្តិចបន្តួចគ្មាន ។ ខ្ញុំតាមអ្នកម្ដាយខ្ញុំទៅដល់ក្នុងគុកខ្ញុំអង្វរគាត់កុំឲ្យព្រួយពេក ខ្ញុំនឹងធានារ៉ាប់រងរកមធ្យោបាយគ្រប់បែបដើម្បីនឹងមកជួយរំដោះទុក្ខទោសរបស់គាត់ ឲ្យឆាប់បានស្រាលឲ្យទាល់តែរួចអំពីទីឃុំឃាំង ។ រូបខ្ញុំដែលជាស្ត្រីអស់ព្រហ្មចារីដែលគេលែងរាប់អានទៅហើយ តើខ្ញុំមានមធ្យោបាយអ្វីឲ្យទាន់ហន់ទាន់ចិត្តក្រៅអំពីទៅធ្វើ "សំផឹង" ដើម្បីនឹងរកប្រាក់ឲ្យបានឆាប់សម្រាប់យកមកជួយម្ដាយ ពិតមែនតែខ្ញុំខ្ពើមនិងមើលងាយភេទប្រុសជាខ្លាំងដែលខ្ញុំនឹកសុទ្ធតែប្រហែលៗគ្នានឹងអាឪចុងរបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ។ ខ្ញុំទៅនៅសៀមរាបបានជាងកន្លះខែ ស្រាប់តែទៅជួបនឹងបង ស៊ុឈឿន ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំជួបប្រទះនឹងសេចក្ដីអាណិត សេចក្ដីស្រឡាញ់និងសេចក្ដីសប្បាយហួសវិស័យនឹងស្មាន ។ ខ្ញុំជាប់ចិត្តនឹងគាត់ទាល់តែភ្លេចពិចារណាថាខ្លួនជាស្ត្រីឥតព្រហ្មចារី ឥតមានអ្វីជាតម្លៃសម្រាប់ចិត្តគេបានឡើយ ។

នាងនីលើកខ្នើយឲ្យគ្រវាត់ទៅចុងជើង

– យី៎ះ ! យ៉ាហានឯងស្មុគស្មាញណាស់ ! ឲ្យតែលោកស្រឡាញ់ខ្លួន ចុះវាទៅទាស់អ្វីនឹងគ្មានព្រហ្មចារីនោះ ពីព្រោះលោកប្រុស គឺដូចជាមិនដែលពួស្សួរសួររកព្រហ្មចារីរបស់យ៉ាហានឯងដែរ ។ ស្ត្រីខ្លះមានព្រហ្មចារីសន្លឹកសន្ធាប់ ប៉ុន្តែដល់រៀបការរួច ស្រាប់តែដើរផិតប្ដីទៅវិញក៏មានដែរ ។ កុំឆោតពេក ឲ្យតែគេស្រឡាញ់យើងហើយយើងស្រឡាញ់គេវាគ្រប់គ្រាន់ទៅហើយ កុំទ្រើស្ដីព្រហ្មចារីអ្វីច្រើនពេក !

យ៉ាហានដូចជាធូរទ្រូងបន្តិចឡើងវិញ

– ខ្ញុំអរគុណហើយបងនី ។ ម្យ៉ាងទៀតប៉ុន្មានថ្ងៃនេះបងនីឯងដើរតួរប្រុសសមណាស់ បើកុំតែបានបងនីឯងដើរតួរជាប្ដីខ្ញុំ មិនដឹង

ជាខ្ញុំអាចមានអ្នកឯណាជាទុកចិត្តឲ្យជូនទៅស្លុះម្ដាយខ្ញុំនៅក្នុងគុក ក្នុងពេលខ្លះបានឡើយ

– អូនឯងក៏ប៉ិនប្រសប់គិតការណាស់ដែរ ខាងផ្នែកតុលាការ លទ្ធផលក៏បានពេញចិត្តហើយ ។ អ្នកមីងក៏ទទួលប្រាក់កាសច្រើន គួរសមដែរ គាត់បានទៅជួបជុំនឹងកូនចៅគាត់ទាំងអស់នៅឯក្រចេះ វិញហើយ ។

យ៉ាហានបញ្ជាក់ទៅទៀត

– ដល់ឆ្នាំក្រោយ ខ្ញុំចង់អញ្ជើញគាត់មកនៅឯភ្នំពេញជាមួយ នឹងខ្ញុំដែរ ពីព្រោះដល់ខ្ញុំមានកូន មិនដឹងជាបានអ្នកណាជួយមើល ខុសត្រូវទេ

– ត្រូវហើយ គួរតែអញ្ជើញគាត់មកឯណោះដែរ ។

គាត់ក៏ដូចជាគ្មានចង់ទៅនៅឆ្ងាយពីយ៉ាហានឯងឡើយ ។

– ចាស ! ឥឡូវឲ្យគាត់អញ្ជើញទៅនៅឯណោះសិនចុះ ដើម្បី ឲ្យរឿងនេះវាស្ងាត់បាត់បន្តិចទៅសិន ពីព្រោះឥឡូវនេះវាដូចជានៅ ថ្មីៗណាស់ កុំឲ្យបងស៊ី ឈឿនគាត់ខ្មាសគេដោយសារគ្រួសាររបស់ ខ្ញុំ ។

នាងនីរអាណិតយ៉ាហានណាស់ ធ្លាប់កំសត់កម្រជាមួយគ្នាតាំង អំពីសៀមរាប ជួយត្រេកអរនឹងឃើញមិត្តនារីបានមកជួបជុំជាមួយ នឹងលោកស៊ី ឈឿននៅឯភ្នំពេញ ហើយតែងតែមកជួយចាត់ចែង កិច្ចការផ្សេងៗ រាល់តែពេលដែលយ៉ាហានត្រូវការផ្ដាំឲ្យនាងមក ។ សព្វថ្ងៃនាងជាតួរងមួយរូបនៅក្នុងក្រុម "បច្ចុប្បន្នភាពយន្ត" ដែល កំពុងបង្កើនសកម្មភាពកាន់តែល្បីល្បាញ ។

កំពុងបង្កើនសកម្មភាពកាន់តែល្បីល្បាញ ។ ប៉ុន្មានថ្ងៃនេះនាងនីបាន ចេញមកដើរប្រុសការពារយ៉ាហានក្នុងឆាកជីវិតដោយអង់អាច បាន នាំនាងចូលទៅជួបនឹងម្ដាយក្នុងពន្ធនាគារ ទៅគិតការខាងតុលាការ និងរត់ធ្វើសំបុត្រផ្សេងៗ ដើម្បីសម្រេចការដោះលែងម្ដាយឲ្យរួចអំពី ឃុំឃាំង ។ ល្ងាចម្សិលមិញពេលម៉ោងមួយភ្លឺមិត្តនារីទាំងពីរនាក់ បានជូនអ្នកមីងម្ដាយយ៉ាហាន ឡើងឡានទៅក្រចេះជាមួយនឹងបង ប្រុសរបស់យ៉ាហាន ព្រមទាំងបានប្រគល់ប្រាក់ជូនគាត់មួយម៉ឺនរៀល ផងសម្រាប់ការរស់នៅរបស់គាត់តទៅមុខទៀត ។ បងប្រុសយ៉ាហាន សព្វថ្ងៃក៏មានមុខរបររកទទួលទាន ហើយអាចជួយចិញ្ចឹមខែទាំម្ដាយ បាន ទំរាំតែយ៉ាហានមានការងារនិងផ្ទះសម្បែងរឹងប៉ឹងខ្លួនឯងនៅ ភ្នំពេញ ។

ថ្ងៃបន្តបន្ទាប់មក នាងនីដែលឈប់ដើរតួប្រុសទៀតហើយ សុខចិត្តមកនៅកំដរយ៉ាហាន ដើម្បីជូនឡានមិត្តនារីពីផ្ទះទៅច្រៀង នៅ "រំចង់ទិព្វ" រៀងរាល់រាត្រី ។

ភ្ញៀវនៅ "រំចង់ទិព្វ" សង្កេតឃើញតួឯកចម្រៀងមិនសូវ រីករាយដូចពីដើមឡើយ ។ កាលណានាងច្រៀងបទ "ចំការសំរោង" ទឹកមុខនាងរឹតតែលន្លង់លន្លោចស្មើរតែនឹងស្រក់ទឹកភ្នែក ។ នាង ច្រៀងរង់ចាំបុរសដែលនាងចេះតែ... សង្ឃឹមថាបន្តិចទៀតនឹងវិល ត្រឡប់មករកនាងវិញ ។ មួយរាត្រី... ពីររាត្រី... មួយអាទិត្យ... ពីរ អាទិត្យចេះតែកន្លងផុតទៅ សេចក្ដីសង្ឃឹមក៏ចាប់រលាយ ធ្វើឲ្យភាព ងងឹតកាន់តែរាលចូលមកគ្របលើជីវិតរបស់នាង ។ "រំចង់ទិព្វ" ប្រែ ជាសោះកក្រោះ បាត់អស់នូវសេចក្ដីសប្បាយ នាងកាន់តែស្អប់ ភោជនីយដ្ឋាននេះដែលបានពង្រត់គូរបស់នាង ។ សម្លេងភ្លេងធ្វើ ឲ្យរលឹកនឹកឃើញដល់គ្រាដែលនៅជួបជុំគ្នា ។ ជំងឺដែលរកនិយាយ មិនកើតបានជ្រៀតចូលស៊ប់មកសម្ងំបន្ទុំពិស នៅក្នុងទ្រូងរបស់នាង។

ការច្រៀងនៅ "រំចង់ទិព្វ" អស់មានន័យអ្វីទៀតហើយចំពោះ យ៉ាហាន ។ ច្រៀងធ្វើអ្វី ! ច្រៀងឲ្យអ្នកណាស្ដាប់ ! ច្រៀងផ្គាប់ចិត្ត អ្នកណា ? នាងនឹកអាសូរទៅដល់ពាក្យអង្វររបស់ ស៊ី ឈឿន

ដែលនាងមិនទាន់បានធ្វើតាមនៅឡើយ ។ នាងរង់ចាំឲ្យតែលោកប្រុសអញ្ជើញមក នាងនឹងសុខចិត្តលុតជង្គង់សុំទោសទទួលធ្វើតាមចិត្តលោកទាំងអស់ ។

រាល់ល្ងាចនាង នី ជូនយ៉ាហានត្រឡប់មកផ្ទះវិញនៅវេលាម៉ោងដប់យប់ ។ យ៉ាហានលែងសូវនិយាយស្តីអ្វីឡើយ ច្រើនតែចេញទៅអង្គុយត្រមង់ត្រមោចតែម្នាក់ឯង នៅឯរានហាលក្រៅ ។ មួយម៉ោង ពីរម៉ោង នាងនៅតែអង្គុយមិននិយាយមិនស្តី ។ ពេលវេលាមានដំណើរយឺតណាស់ នាងចេះតែទន្ទឹង "កាលណាទៅទើប ភ្លឺ កាលណាទៅទើបបងអញ្ជើញមក !" បើចេះតែនៅរង់ចាំយ៉ាង ហ្នឹង មិនដឹងជាកាលណា ទើបបានផុតមួយជាតិនេះ ? ។ សតិយ៉ាហានវិលវល់តប់ប្រមល់គ្មានស្រាកស្រាន្ត ទ្រូវនាងក្តៅស្ទេញ នាងនឹករលឹកទៅដល់ដៃទន់ភ្លន់របស់ប្រុសដែលធ្លាប់ថ្នាក់ថ្នមនាងក្នុងពេលដែលនាងឈឺ ។ នាងស្តាយណាស់នឹងសម្តីងងឹតល្ងង់របស់នាង ដែលបានធ្វើឲ្យ ស៊ី ឈឿនអន់ចិត្ត ស្តាយណាស់នឹងមិនបានទទួលធ្វើតាមពាក្យអង្វររបស់គេភ្លាមៗ ។ ថប់ណាស់តែនាងត្រូវស្តាយកំហុសរបស់នាងអស់មួយជីវិត ! ។ ទឹកភ្នែកហូរហោរមកលើថ្ពាល់ មកលើបបូរមាត់ ស្រក់មកលើសំពត់ នាងយកដៃមកខាំទប់សេចក្តីទុក្ខ ទុក្ខតែម្នាក់ឯង បន្ទោសតែខ្លួនឯង ។

នាងនីយកបបរចេញតាមទៅរានហាលក្រៅ

- អូនឯងអត់បាយអត់ទឹកយ៉ាងហ្នឹងមុខជាឈឺហើយ !

យ៉ាហាន យកដៃទប់ចានបបរ ដែលនាងនីលើកដាក់ទៅលើគ្រែរនាបជាមួយនឹងជ្រក់ត្រសក់ ។ ម្ហូបនេះ យ៉ាហាន ធ្លាប់តែចូលចិត្ត ប៉ុន្តែពីរបីថ្ងៃមកហើយ នាងញ៉ាំតែទឹកក្រូចច្របាច់បន្តិចបន្តួច ហើយកាន់តែព្រងើយកន្តើយនឹងម្ហូបអាហារដែលនៅជិតខ្លួនទាំងប៉ុន្មាន ។ នាងនីកាន់តែបារម្ភនឹងមិត្តនារីកំសត់កម្ររបស់នាង ។

- អាទិត្យក្រោយអូនឯងត្រូវប្រឡងផងណា ! ញ៉ាំអ្វីបន្តិចបន្តួចទៅ លោកប្រុសគង់តែវិលមករកអូនឯងវិញទេ ។

យ៉ាហានតបមកវិញដោយអស់សង្ឃឹម

– បងនី ! អូនគិតទៅឃើញថា អូនមានកំហុសធំណាស់ចំពោះបង ស៊ី ឈឿន គាត់អង្វរសុំចិត្តអូនចំពោះតែរឿងបន្តិចបន្តួចសោះ មិនគួរអូនទៅជាធ្វើជូនគាត់មិនកើត ល្មមឲ្យគាត់អន់ចិត្តខ្លាំងនឹងអូនដែរ ។

ថាតែប៉ុណ្ណោះនាងយំអណ្តើតអណ្តក ហើយបន្ទោសខ្លួនឯងតទៅទៀត "អូននឹកស្អប់ខ្លួនឯងណាស់បងនី... រូបហ្នឹងមិនសមនឹងនៅរស់តទៅទៀតទេ... " ។ នាងនីស្ទុះទៅអង្អែលល្អងលោមសម្លាញ់ដូចជាបងស្រីអង្វរប្អូនបង្កើត ៖

– អូនឯងកុំគិតអីចឹង ! កុំអាលអស់សង្ឃឹមអ្វីក្រែងលោកប្រុសមានកិច្ចរវល់អ្វីចំឡែកក៏មិនដឹង ចាំបងទៅស៊ើបសួរឲ្យ ។

មួយអាទិត្យកន្លងទៅទៀត នៅតែបាត់ដំណឹងឈឹង ។ ព្រឹកមួយយ៉ាហានត្រឡប់មកពីផ្សារវិញ ប្រញាប់ប្រញាល់រត់ឡើងទៅប្រាប់នាងនីដែលនៅចាំផ្ទះ

បងនី ! បងនី ! អូនប្រឡងជាប់ហើយ គេចាឲ្យអូនទៅធ្វើការក្នុងក្រុមហ៊ុនអាកាសចរណ៍នៅខែក្រោយ ។ អូនចង់ឲ្យបងឈឿនជ្រាបដំណឹងនេះណាស់ ពីព្រោះអូនបានរៀនសូត្រនិងបានធ្វើការត្រឹមត្រូវ ក៏ដោយសារតែគាត់ទាំងអស់ ។ រួចបងនីឯងជូនខ្ញុំទៅ "រំចង់ទិព្វ" មួយភ្លែតឥឡូវនេះ ទៅប្រាប់គេថាខ្ញុំចប់កិច្ចសន្យានៅថ្ងៃសៅរ៍ខាងមុខនេះហើយ ។ ចាប់អំពីថ្ងៃអាទិត្យក្រោយនេះទៅខ្ញុំលែងទៅច្រៀងទៀតហើយ ។ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងឈឿនជ្រាបរឿងនេះដែរ ។

ទាំងពីរនាក់ក៏នាំគ្នាចេញប្រញាប់ប្រញាល់ទៅ ។

លុះត្រឡប់អំពី "រំចង់ទិព្វ" មកវិញ ម៉ោងប្រហែលជាដប់មួយព្រឹក នាងនីកំពុងតែរៀបចំបាយបង្ខំឲ្យយ៉ាហានញ៉ាំ ស្រាប់តែលេចពូញ៉ឹបទៅដល់ មានទឹកមុខចំណែក ។

យ៉ាហានសួរទៅគាត់មិនបង្អង់យូរ

– ពូញ៉ឹបឯងមកជាមួយនឹងអ្នកណា ?

- បាទ ខ្ញុំមកតែម្នាក់ឯងទេ លោកសុតប្រើខ្ញុំឲ្យមកជំរាបអ្នកជាប្រញាប់ ។

- មានការអ្វីចម្លែកឬ ?

- បាទ !

- ពូឯងនិយាយឲ្យឆាប់ទៅមើល !

ពូញ៉ិបនិយាយទាំងរអាក់រអួល

- ចុះអ្នកស្រីឥតជ្រាបអ្វីចម្លែកទេឬ ?

- ចាស ! ចម្លែកខ្លះដែរ ពីព្រោះបាតលោកប្រុសជិតម្ភៃថ្ងៃទៅហើយ មិនដែលឃើញអញ្ជើញមកសោះ ពូញ៉ិបឯងដឹងការអ្វីឬ?

ទឹកមុខពូញ៉ិបធ្វើឲ្យយ៉ាហានឡើងស្លាំង បារម្ភក្រែងលោកប្រុសមានគ្រោះថ្នាក់អ្វី

- និយាយទៅពូញ៉ិប... ប្រាប់ខ្ញុំផង... វាយ៉ាងម៉េច ?

ពូញ៉ិបហុចសំបុត្រមួយមកនាង ។ យ៉ាហានហូតយកប័ណ្ណពីរផ្ទត់ចេញពីក្នុងស្រោមមកលាមើលយ៉ាងយូរ នាងថ្លោះទឹកមុខមិនចេញស្តី ហើយដើរធឹងធោងចូលទៅក្នុងបន្ទប់គេង ទៅទ្រោបឃុំនៅលើគ្រែ ។ នាងនីដែលរត់ចូលទៅតាមប្រញាប់ទាញយកប័ណ្ណមកមើលឃើញថា ជាសំបុត្រអញ្ជើញភ្ញៀវទៅអាពាហ៍ពិពាហ៍លោក ស៊ី ឈឿន និង នាងចន្ទី ដែលត្រូវធ្វើពិធីជប់លៀងនៅភោជនីយដ្ឋាន "រំចង់ទិព្វ" នៅល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ខាងមុខនេះ ។

នាងនីយល់ដល់ទំហំរឿងដែលទើបនឹងលេខឡើង មកដល់ថែមទៀត ក៏ប្រាប់ពូញ៉ិបថា "ពូឯងកុំអាលទៅណា ចាំជូនខ្ញុំទៅរកលោក ស៊ី ឈឿនសិន" ។

នាងប្រឹងអង្វរចិត្តមិត្រនារី

- អូនឯងកុំអាលអស់សង្ឃឹមអ្វី ពិតមែនតែបានដំណឹងយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏បងនៅតែធានានឹងទៅរកលោក ស៊ី ឈឿនឲ្យអូនឯងក្នុងគ្រានេះជាមិនខាន ពីព្រោះរឿងនេះវាមិនសមនឹងទៅជាយ៉ាងដូច្នេះសោះ !

យ៉ាហានឃាត់ទៅសម្លាញ់វិញ

- កុំទៅរកគេធ្វើអ្វីបងនី ទុកឲ្យគេសប្បាយចុះ ។

- អូនឯងកុំអាលព្រួយខ្លាំងពេក វាមិនទាន់ជាហួសអ្វីនៅឡើយទេ ។ ម្យ៉ាងទៀតអូនឯងបានប្រឡងជាប់ ហើយបានកន្លែងធ្វើការត្រឹមត្រូវទៅហើយ អូនឯងអាសង្ឃឹមលើខ្លួនឯងបានទាំងអស់អំពីថ្ងៃនេះតទៅមុខ...

យ៉ាហានស្តាប់មិនបានទៀតទេ ។ ចំពោះរូបនាងអស់មានរឿងប្រឡង អស់មានរឿងធ្វើការអ្វីទៀតហើយ ។

នាងនីមិនហ៊ានទៅចោលយ៉ាហានក៏ខ្សឹបៗ ប្រើពូញ៉ើបឲ្យទៅស៊ើបសួររកលោក ស៊ី ឈឿន ឲ្យដឹងថាលោកនៅផ្ទះ ឬទេ រួចសឹមត្រឡប់មកប្រាប់នាងវិញឲ្យយ៉ាងឆាប់ ។ មុននឹងពូញ៉ើបចេញទៅនាងនីបានផ្តាំហើយផ្តាំទៀតថាឲ្យរកលោក ស៊ី ឈឿនឲ្យសព្វកន្លែងឯផ្ទះ ឯ"ប៊ុយរ៉ូ" ឯកន្លែងឯទៀតដែលលោកធ្លាប់អញ្ជើញទៅ ។

យ៉ាហានចាប់មានអាការៈប្លែកអំពីសព្វដងជាច្រើន ។ នាងបើកទូរើសំពត់អាវយកមកមើល មករៀបចំ ។ សំពត់ហូលយ៉ាងល្អនេះលោកបានទិញឲ្យនាង នាងស្រឡាញ់ណាស់ មិនសូវទាំងដែលហ៊ានស្លៀកប៉ុន្មានផង ។ នាងលើកសំពត់ឡើងមើល ទឹកភ្នែករលីងរលោង ។ អាវហូលនេះលោកចូលចិត្តឲ្យនាងពាក់ជាមួយនិងសំពត់ហូល នៅពេលដែលចេញដើរលេងជាមួយគ្នា ។ ប្រអប់ម្សៅនិងទឹកអប់នេះ លោកបានទិញឲ្យនាងដែរ នាងទើបនឹងបើកប្រើពីរបីដង... ។

ល្ងាចបន្តិច ឃើញពូញ៉ើបត្រឡប់មកវិញ មកខ្សឹបគ្នាធ្វើភ្នែកឡិងឡង់ជាមួយនឹងនាងនី "អស់មធ្យោបាយនឹងរកលោក ស៊ី ឈឿនទៀតហើយ" ។ បុគ្គលិកនៅឯការិយាល័យរបស់លោកក៏មិនបានដំណឹងអ្វីច្បាស់ដែរ គ្រាន់តែបានដឹងថា លោកបានសុំច្បាប់ឈប់ចំនួនមួយខែតែប៉ុណ្ណោះ ។ តាមពិតចន្ទីបានចាត់គ្នា និងចាត់ការយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ដើម្បីពង្វាងស៊ី ឈឿន មិនឲ្យជួបនឹងយ៉ាហាន មិនឲ្យអ្នកបានដំណឹងអ្វីពិតអំពីនាង ឲ្យចេះតែជឿជានិច្ចថា យ៉ាហានពិតជាក្បត់ និងភ្លេចអ្នកហើយ ។ ទទួល ស៊ី ឈឿន មានជំនឿហ្នឹងស្រាប់មកហើយផង មធ្យោបាយបំបែកបំបាក់របស់ចន្ទីរឹងរឹតតែមានប្រសិទ្ធិភាព ។

ចំពូក ៧
ភ្លេងបើកវាំងនន

ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ស៊ី ឈឿន និងនាង ចន្ទី ។ ល្ងាចនេះពិធីជប់លៀងយ៉ាងធំ នឹងត្រូវធ្វើឡើងនៅភោជនីយដ្ឋាន "វិចង់ទិព្វ" ។ នាងនីនិងពូញ៉ើបរត់រក ស៊ី ឈឿន តាំងពីព្រលឹម ឥតបានសំរេចអ្វីសោះ ។ គេរៀបការនេះសែនចំឡែក ដោយចូលរោងគ្មានកូនកំលោះដោយសូត្រមន្តថ្ងៃរសៀលមានតែកូនក្រមុំ និងសំលៀកបំពាក់របស់លោកប្រុស ។ គេលាក់កូនកំលោះទុក ចាំបញ្ចេញដល់ពេលជប់លៀងភ្ញៀវតែម្តង ។ ចន្ទីបានតាំងចិត្តនឹងបំផ្លាញយ៉ាហានឲ្យចប់ចុងចប់ដើម ។ សេចក្តីឈឺចិត្តនិងគំនុំទាំងប៉ុន្មាន បានយកមកប្រើសងសឹកក្នុងពេលហ្នឹងទាំងអស់ ។

ម៉ោងប្រាំពីរយប់ នៅមុខ "វិចង់ទិព្វ" រថយន្តចតត្រៀបត្រាជាជួរវែងតាមបណ្តោយចិញ្ចើមថ្នល់ទាំងសងខាង ។ នៅឯក្រោមឃើញភ្ញៀវមីរដេរដាស ។ ភ្លើងពណ៌ភ្លឺជាខ្សែច្រវាត់ច្រវែងជាមួយនឹងប៉េងប៉ោងដែលអណ្តែតរវើករវាម ។

កូនក្រមុំមុខរីកចិញ្ចាច ឈរជិតកូនកំលោះ ដែលស្រពាប់ស្រពោន ។

ល្ងាចនេះ យ៉ាហាននៅឯផ្ទះប្រឹងសង្រួមចិត្ត ឲ្យនឹងដូចជាមនុស្សដែលគេត្រូវយកទៅប្រហារជីវិតក្នុងពេលខាងមុខដ៏ខ្លី ។ នាងសង្ឃឹមថាជាសេចក្តីវេងកម្មរបស់នាង និងបានចប់នៅពេលល្ងាចនេះ ។ កូននៅក្នុងពោះបំរះកាន់តែញឹកញាប់ ។ នាងនឹកអាណិតដល់បុត្រជាខ្លាំង "បើកូនកើតមកក៏គង់តែព្រាត់ឪពុក បើម្តាយនៅរស់ក៏គង់តែព្រាត់ប្តី !" ទឹកភ្នែកនាងស្រក់ផាត់លាក់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ នាងយកដៃសង្កត់ចុងដង្ហើមដែលកាន់តែណែនខ្លាំង ។

ដល់ម៉ោងប្រាំពីរយប់ យ៉ាហានតឿននាងនីឲ្យជូនទៅច្រៀងនៅ "រំចង់ទិព្វ" ដូចរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ល្ងាចនេះនាងនីដូចជាមិនចង់អើពើនឹងការកិច្ចនេះសោះ ។

- យ៉ាហានឯងចាំបាច់ទៅច្រៀងធ្វើអ្វីទៀត ពីព្រោះត្រូវចប់កិច្ចសន្យាល្ងាចនេះហើយ ។

យ៉ាហានបញ្ជាក់ទៅសំឡាញ់វិញ

- ពីព្រោះតែត្រូវចប់ល្ងាចហ្នឹងហើយ បានជាខ្ញុំត្រូវតែទៅច្រៀងបញ្ចប់តែម្តង ដើម្បីឲ្យបានចប់ចុងចប់ដើម ។ បំណាច់នឹងធ្លាប់ទៀតទាត់តាំងពីដើមមកហើយ ខ្ញុំមិនគួររុញរានឹងបញ្ចប់មួយល្ងាចនេះទៀតទេ ។

- យ៉ាហានឯងមិនខ្មាសគេទេឬអ្វី ? គេទៅរៀបការជាមួយនឹងប្រុសរបស់ឯង រួចឯងទៅច្រៀងឲ្យគេស្តាប់ថែមទៀត !

យ៉ាហានមិនមែនស្ពឹកដល់ថ្នាក់នោះឡើយ ប៉ុន្តែនាងមានយោបល់ផ្សេងអំពីនាងនី

- ខ្ញុំមិនមែនទៅច្រៀងឲ្យលោកណា នាងណាស្តាប់ទេ ខ្ញុំទៅច្រៀងបញ្ចប់តែ "កុងត្រា" របស់ខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ ។ បើសាមីខ្លួនគេដាច់ចិត្តនាំគ្នាទៅរៀបការនៅ "រំចង់ទិព្វ" ខ្ញុំក៏ត្រូវតែដាច់ចិត្តនឹងទៅច្រៀងនៅ "រំចង់ទិព្វ" ដែរ ។

នាងនីប្រឹងរកមធ្យោបាយនឹងឃាត់មិត្រនារីរបស់ខ្លួន

- ឲ្យបងសុំចិត្តអូនឯងម្តងទៅចុះ អូនឯងធ្វើអ្វីក៏បងមិនសួរដែលហ៊ានឃាត់ដែរ ប៉ុន្តែចំពោះរឿងនេះ ឲ្យបងសុំឃាត់ម្តងទៅចុះ!

យ៉ាហានអង្គុយសញ្ជប់សញ្ជឹងមួយស្របក់មិនចេញស្តី រួចក្រោកទៅមុជទឹកតាក់តែងខ្លួន ។ សម្លាញ់របស់នាងក្រោកទៅតាម

- អូនឯងគិតយ៉ាងម៉េចហ្នឹង ?

- អូនត្រូវតែទៅច្រៀង បើបងនីឯងមិនជូនអូនទៅ អូនទៅតែម្នាក់ឯងក៏បានដែរ ។

នាងនីរអ៊ូបណ្តើរ រត់ទៅស្លៀកពាក់ខ្លួនឯងបណ្តើរ

– យី ! អញមិនដែលឃើញអ្នកណាមុខរឹងយ៉ាងហ្នឹងទេ ហ៊ើយ !

យ៉ាហានងាកទៅលបមើលមុខនាងនីដោយទន់ចិត្ត ។ នាងនីស្លៀកខោរៀបចំខ្លួនជារបៀបប្រុស ពីព្រោះនាងនឹកថាទៅនេះមិនដឹងជាមានការយ៉ាងណាខ្លះទេ គោងតែប្រុងស្មៀងឲ្យហើយ ។

ដោយនាងនីធ្វើឲ្យយីយ៉ាវបន្តិច ទាល់តែដល់ម៉ោងប្រាំបី និងដប់ប្រាំនាទីយប់ ទើបបាននាំគ្នាចេញផុតពីផ្ទះទៅ ។ ពូញ៉ឹបបើកឡាន នាងនីនៅអង្គុយជាមួយនឹងយ៉ាហាន ។

"រំចង់ទិព្វ" កំពុងតែអ៊ូអរ ភ្ញៀវអញ្ជើញចូលអស់ មុខសម្លចេញបានជិតពាក់កណ្ដាល ឯកូនក្រមុំនិងកូនកំលោះក៏បានដកខ្លួនថយអំពីមាត់ទ្វារ ។ ចន្ទីដើរទៅសើចកាច់កកាច់ស្រង់ជាមួយនឹងពួកម៉ាកនៅតុនានា សប្បាយណាស់បានគេសរសើរនិងចំអន់ជាមួយនឹងលោក ស៊ី ឈឿន ។ កូនកំលោះចេះតែភាំងៗ ទាល់តែចំអន់ខ្លាំង ទើបឃើញសើចម្ដង សើចស្ទើរតែមិនទាន់ផុតផង ក៏ប្រែជាស្រពាប់ស្រពោនទៅវិញ ។ ពួកម៉ាកនិងបុគ្គលិករបស់ស៊ី ឈឿន ខ្សឹមខ្សៀវគ្នាជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ហ្នឹងដូចជាពិបាកភ្នែកណាស់ ! ។

គេចម្លែកនឹងបាត់មិនឃើញលោកសុត និងលោកថៃក្នុងចំណោមភ្ញៀវទាំងឡាយ ។ ស៊ី ឈឿន នឹងអាណោចអាធម្មខ្លួននឹងបាត់អស់មនុស្សដែលអ្នកស្រឡាញ់ទាំងប៉ុន្មាន ។ អ្នកនឹកទៅដល់យ៉ាហាន រឿងអ្នកជាមួយនឹងនាងដូចជាមិនដែលបានច្បាស់លាស់អ្វីសោះ ! ។

តាំងពីព្រលប់ ភ្លេងនិងចម្រៀងនៅ "រំចង់ទិព្វ" ចេះតែរងំរហូតប្រឹងគាំទ្របរិយាកាស ប៉ុន្តែបើទោះជាចន្ទីប្រឹងសើចបន្ថែមយ៉ាងណា ក៏ដូចជារិតតែពិបាកនឹងមើល ពិបាកនឹងស្ដាប់ទៅទៀត ។

បន្តិចក្រោយមក ស្រាប់តែភ្លេងឈប់ឈឹង ភ្ញៀវទាំងឡាយងាកទៅរកឆាកគ្រប់គ្នា ។ ឃើញប្រុសម្នាក់រាងដូចស្រីឡើងទៅកាន់ "មីក្រូ" ហើយជំរាបភ្ញៀវថា ៖

"ដើម្បីជាកិត្តិយសដល់អស់លោក លោកស្រីនិងអ្នកនាងដែលបានអញ្ជើញមកក្នុងរាត្រីនេះ តួឯកចម្រៀងនៅ "រំចង់ទិព្វ" ដែលទើបនឹងបានមកដល់ សូមជូនសម្លេងចុងក្រោយបំផុតរបស់នាង ពីព្រោះចាប់អំពីថ្ងៃស្អែកនេះទៅ នាងត្រូវលាលែងអំពីឋានៈជាអ្នកចម្រៀងហើយ"

ស៊ី ឈឿន ភ្ញាក់ខ្លួន គឺនាងប្រុសនេះហើយដែលអ្នកបានឃើញឡើងទៅលើផ្ទះយ៉ាហានចំនួនពីររាត្រីជាប់ៗគ្នា ។ មុខមាត់ប្រហាក់ប្រហែលនឹងនាងនី... នាងនីទេដឹង ! ។

តួឯកចម្រៀងរូបឆើតឆាយ ដើរចេញមកក្រោម ស្គរទះដៃនិងសម្លេងត្រេកអរយ៉ាងកងរំពង ។ ស៊ី ឈឿន ដែលកំពុងតែគួរសមជាមួយនឹងភ្ញៀវនៅចម្ងាយបីបួនតុអំពីឆាក តើបនឹងបានឃើញសាជាថ្មីនូវមុខសង្សារ ដែលវង្វេងគ្នាជិតមួយខែមកហើយ ។ គូទាំងពីរក្រឡេករកគ្នា សម្លឹងស្លុតទៅវិញទៅមក ដូចជាឥតនឹងឃើញថាមានមនុស្សម្នាឯទៀតនៅជិតជុំវិញខ្លួនឡើយ ។ ល្ងាចនេះយ៉ាហានល្អចម្លែកណាស់ នាងតាក់តែងខ្លួនដោយអំពត់និងអាវហូលដែលអ្នកប្រុសធ្លាប់ស្រឡាញ់ជាងគេ ។ ទឹកមុខលន្លង់លន្លោចស្រពាប់ស្រពោនរបស់នាងធ្វើឲ្យរឹតតែមានសម្ផស្ស ឲ្យសម្រស់របស់នាងរឹងរឹតតែមានតម្លៃដូចជារបស់ដែលបម្រុងនឹងឃ្លាតបាត់ទៅ ។

យ៉ាហានចាប់ហួតមីក្រូមកកាន់នៅដៃ គយគន់មើលភ្ញៀវហើយងាកឆ្ពោះទៅរកសង្សាររបស់នាង ។ គ្រប់គ្នាស្ងាត់មាត់ជ្រៀបហាក់ដូចជាគោរពចំពោះឥទ្ធិពលមនោសញ្ចេតនានៃសេចក្ដីស្នេហា ។ តន្ត្រីចាប់ប្រគំ សម្លេងពីរោះខ្ពស់គ្រលួចរបស់យ៉ាហានចាប់ច្រៀងបទ "ភ្លេងបើករាំងនន" ដែលអណ្ដែតឡើងជាទំនួញសែនខ្សឹកខ្សួល

"ភ្លេងលេងបើរាំងនន ព្រលឹងបងអើយ គេរៀបការប្រុសថ្ងៃ
ភ្ញៀវទាំងប្រុសទាំងស្រី ព្រលឹងបងអើយ គេទះដៃហោ ។
ដៃបងលើកប្រណម្យ ព្រលឹងបងអើយ បង្គំផ្កាស្លា ។
ថ្វាយបង្គំលោកមេបា ព្រលឹងបងអើយ ជូនតាលោកឲ្យពរ ។

....

ភ្ញៀវគ្មានកំរើក ពីព្រោះសម្លេងដែលច្រៀងហូរដង្ហក់ដូចជាយំ ធ្វើឲ្យទ្រូងគ្រប់គ្នាតឹងទៅជាមួយនិងបទដែលបន្តទៅទៀត

"ស្វរតងឃ្មោះឆ្លើយគ្នា ព្រលឹងបងអើយ គេរៀបចងដៃ"

....

ទឹកភ្នែកទាំងដំណក់ហូររហាមមកលើថ្ពាល់យ៉ាហាន សម្លេងនាងកាន់តែញ័រ...

"ចិត្តបងសប្បាយរីករាយ ព្រលឹងបងអើយ បានថ្មីចោលចាស់" គេស្មានថាបទនាងចប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែភ្លេងនៅតែលេង ហើយនាងក៏នៅតែច្រៀង

"ភ្លេងបាយខុនចងដៃ ព្រលឹងបងអើយ ប្រល័យជីវា
ឲ្យអូនផាច់សង្ខារ ព្រលឹងបងអើយ ដោយស្នាដៃបង" ។

ឃ្លាចុងក្រោយបំផុតរន្ធត់ខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះយ៉ាហានបង្ខំច្រៀងទាំងណែនទ្រូង ស្ទើរតែមិនចប់ រួចដាក់ "មីក្រូ" ទៅវិញទាំងញ័រចំប្រប់ ដៃម្ខាងហូតយកកន្សែងមកខ្ទប់មុខយំ ។ ភ្ញៀវចាប់ជ្រួលច្របល់ នាងនីស្ទុះទៅទ្រទប់យ៉ាហាន ស៊ី ឈឿនស្ទុះទៅតាម ប៉ុន្តែចន្ទីចាប់កន្ត្រាក់ដៃអ្នកទាញមកក្រោយវិញ ឯពួកប្រុសៗ ក្រុមចន្ទីពីរបីនាក់ទៀតក៏មកជួយឃាត់លោកប្រុសដែរ ។

នាងនីគ្រាហ៍យ៉ាហានឡើងទៅលើ ទៅដល់រថយន្តដែលពូញ៉ិបនៅកាន់ចង្កូតរង់ចាំ

– ពូញ៉ិបឯងនាំ យ៉ាហាន ទៅផ្ទះមុខចុះ ខ្ញុំនឹងទៅតាមក្រោយឥឡូវនេះហើយ ខ្ញុំទៅជួបនឹងលោក ស៊ី ឈឿន មួយភ្លែត ។

ពូញ៉ិបចេញឡានមិនបង្អង់យូរ នាងនីស្ទុះរត់ចុះមកក្រោមវិញដោយឥតញញើត ។ ស៊ី ឈឿន ប្រឹងបម្រះកន្ត្រាក់ដៃរបស់ខ្លួនរបូតចេញអំពីអ្នកចាប់ទាំងប៉ុន្មាន ហើយឈមមុខបែរមកហាមប្រាមថា ៖

– អ្នកទាំងអស់គ្នាកុំចាប់ខ្ញុំទៀត តិចខ្ញុំមិនបានប្រាប់ ! នេះជារឿងផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំទេ !

រួចអ្នកបែរទៅស្តីឲ្យចន្ទីទៀត

ចន្ទីឯងមានចិត្តដូចយក្ខ បើទោះជាសត្វតិរច្ឆានក៏វាចេះអាណិតដល់ស្ត្រីចម្រៀងមិញហ្នឹងដែរ !"

ស៊ី ឈឿន រត់ឡើងទៅលើ នាងនីរត់ចុះមកក្រោម មកជួបគ្នានៅនឹងពាក់កណ្តាលជណ្តើរច្រាំងទន្លេ ។ អ្នកប្រុសស្ទុះទៅចាប់ដៃនាងនីសួរមិនបង្អង់

- អូនឯងជានាងនីមែន ឬ ទេ ?

- ចា៎ស ! គេជគុណ, គេជគុណមិនគួរជាមិនស្គាល់ខ្ញុំសោះ !

ស៊ី ឈឿនវិលសតិមួយរំពេច "យ៉ាហាន គ្មានកំហុសអ្វីសោះចំពោះអ្នក" ។ អ្នកចាប់ទាញដៃនាងនីឲ្យរត់ឡើងទៅលើទៀត

- ឥឡូវ យ៉ាហាន ទៅឯណាហើយ ?

- ចា៎ស ! ខ្ញុំឲ្យពូញ៉ិបគាត់ជូនទៅផ្ទះមុនទៅហើយ

- អានីឯងទៅជាមួយនឹងខ្ញុំ...

គេនាំគ្នាផ្ញើលឈ្ងួចឆរពេញតែមុខ "រំចង់ទិព្វ" ។

ស៊ី ឈឿន រត់រកឡានរបស់ខ្លួន ។ បុគ្គលិកអធិការដ្ឋានម្នាក់រត់ទៅយករថយន្តផ្ទាល់ខ្លួន មកជូនចៅហ្វាយឲ្យបានរហ័ស ។ កំពុងតែជ្រួលច្រាល់ ស្រាច់តែលេចឃើញ ពូញ៉ិបបើកឡានទទេត្រឡប់មកវិញ ។ ស៊ី ឈឿន និងនាងនីស្ទុះទៅរកគាត់ហើយបើកទ្វារឡានចូលទៅជាមួយ ។ នាងនីឆ្លៀតសួរទៅគាត់ថា ៖

- ម៉េចក៏ពូញ៉ិបឯងត្រឡប់មកវិញ ?

- បាទ ! អ្នកហានចេះតែដេញខ្ញុំឲ្យមកទទួលអ្នកនីឯងវិញ ។

- បើអីចឹងពូញ៉ិបឯងទុកយ៉ាហានឲ្យនៅផ្ទះតែម្នាក់ឯង ?

- បាទ !

នាងនីក្តុកក្តួលក្នុងចិត្តហើយលាន់មាត់ថា ៖

- យីស ! ពូញ៉ិបឯងផ្តាស់តែម្តង ! ខ្ញុំគ្មានផ្តាំឲ្យមកទទួលខ្ញុំវិញសោះ ! ពូញ៉ិបឯងគ្មានយល់ការអ្វីសោះតែម្តង !

ព្ទដូច្នេះ ស៊ី ឈឿនបារម្ភខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែមិនចេញស្តី ។ បុគ្គលិកអធិការដ្ឋានពីរបីនាក់នាំគ្នាបើកឡានទៅតាមក្រោយ ស៊ី ឈឿន ទៀត ។

ភ្ញៀវដែលមកស៊ីការ ចាប់នឹងរឿងច្បាស់លាស់ខ្លះហើយដោយអ្នកបំផី និងថៅកែ "រំចង់ទិព្វ" ទើបនឹងហ៊ានរៀបរាប់តាមការពិតថា នារីឯកខាងចម្រៀងនេះជាសង្សារកំសត់កម្ររបស់លោក ស៊ី ឈឿន ជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ ។ នាងមិនមែនជាស្រ្តីចម្រៀងស្មោះទេ ពីព្រោះនាងជានិស្សិតពេញលក្ខណៈនៃសាលាជំនួញ នាងខំច្រៀងដើម្បីយកប្រាក់ទៅបន្តវិជ្ជា ហើយទើបនឹងបានប្រឡងចេញជាប់ក្នុងខែនេះ ។ នាងនៅជាប់ច្រៀងតែមួយល្ងាចនេះទៀតទេ ពីព្រោះនាងត្រូវចូលទៅធ្វើការនៅក្នុងក្រុមហ៊ុនអាកាសចរណ៍ ចាប់ពីអាទិត្យក្រោយនេះទៅ ។ ពួសួរគេលាន់មាត់អាណិត...... យ៉ាហានស្ទើរតែគ្រប់គ្នា អ្នកខ្លះមានទាំងលាន់មាត់ថែមទៀតផងថា ៖ "បើតាមបុកពានិងរូបសម្បត្តិ គឺគួរតែចន្ទីមកធ្វើជាស្រីអ្នកចម្រៀង ហើយនាងយ៉ាហានធ្វើជាលោកស្រីវិញ ទើបសមជាង" ។

លុះស៊ី ឈឿន នាងនី ពូញ៉ិប និងអស់លោកឯទៀតឡើងទៅដល់លើផ្ទះយ៉ាហាន ឃើញទ្វារគ្រាន់តែទាញផ្ទឹប ខាងក្នុងស្ងាត់សូន្យ របស់ទាំងអស់នៅដដែល បាត់តែម្ចាស់ផ្ទះមិនដឹងជាទៅឯណា ។ ស៊ី ឈឿនរត់រកគ្រប់បន្ទប់ ផ្ទះបាយស្ងាត់ឈឹង រានហាលឥតមាននមនុស្ស ដំណេកនៅចោលទទេ ។ ស៊ី ឈឿនកំពុងតែសញ្ជប់សញ្ជឹងនឹងកន្លែងដែលនាងធ្លាប់គេង ធ្លាប់សុខធ្លាប់សប្បាយស្រាប់តែចាប់ភ្នែកទៅលើស្រោមសំបុត្រមួយនៅលើគ្រែហើយលើកឡើងយកមកមើលជាមួយនឹងនាងនី ។ លើស្រោមមានការខ្វងដែលអ្នកប្រុសស្គាល់ជាក់ថា ជាអក្សរសរសេរដៃយ៉ាហាន ៖

"បណ្តាំចំពោះបងនី"

នៅខាងក្នុងមានរូបថត ស៊ី ឈឿន និងសំបុត្រតូចមួយមានសេចក្តីថា ៖

បងនីជាទីស្រឡាញ់

ខ្ញុំសុំស្មារលាទោសនឹងបងនីឯង ដោយខ្ញុំបានធ្វើបាបបងនីឯងជាច្រើន ។ សូមឲ្យបងនីឯងនៅឲ្យបានសុខ ។ ខ្ញុំសុំលាបងនីឯងសិនហើយ ។ ខ្ញុំអាណិតបងនីឯងណាស់ ។ កុំចាំបាច់តាមរកខ្ញុំធ្វើអ្វីពីព្រោះខ្ញុំអស់វិលត្រឡប់មកវិញហើយ ។ សូមប្រគល់រូបថតនេះឲ្យម្ចាស់គេវិញផង ។

សម្លាញ់កំសត់កម្ររបស់បង
ខាន់ - យ៉ាហាន

ស៊ី ឈឿនឈរធ្មឹងមើលសំបុត្រសង្សារដែលអ្នកទើបនឹងយល់ច្បាស់ថាជាបណ្ដូលចិត្តរបស់អ្នក ។ សំបុត្រនេះវែងណាស់ អ្នកមើលមិនចេះចប់ "កុំចាំបាច់តាមរកខ្ញុំធ្វើអ្វី ពីព្រោះខ្ញុំអស់វិលត្រឡប់មកវិញហើយ"... អស់វិលត្រឡប់វិញហើយ យ៉ាហានដែលអ្នកអាណិត... យ៉ាហានដែលអ្នកស្រឡាញ់... យ៉ាហានដែលអ្នកធ្វើបាប... "ឲ្យប្អូនដាច់សង្ខារ...ដោយស្នាដៃបង"... រឿងចាស់ រឿងថ្មី សេចក្ដីក្នុងសបុត្រ និងសូរស័ព្ទចំរៀងអណ្ដែតវិលវល់នៅក្នុងវិញ្ញាណខ្វល់ខ្វាយរបស់ ស៊ី ឈឿន ។ អ្នកមិនដែលកំព្រាចិត្តដូចគ្រានេះឡើយ... កំព្រាឪពុក... កំព្រាម្ដាយ... កំព្រាគូកំសត់ដែលអ្នកស្រឡាញ់ និងរលឹកមិនដែលរសាយមួយវេលា ។ យ៉ាហាននៅឯណា !... ទៅឯណា ! "បងត្រូវតែដើររកអូនជានិច្ច... រហូតដល់ទាល់គ្នានឹងផុតជីវិត" ។ គេចាត់គ្នាឲ្យដើររកយ៉ាហាន ត្រូវប្រយ័ត្នចាត់ឲ្យច្រើនទៅខាងមាត់ទន្លេ សំខាន់ជាងគេគឺស្ពានព្រះមុនីវង្ស និងស្ពានសង្គមរាស្ត្រនិយមឆ្លងទៅជ្រោយចង្វា ពីព្រោះមនុស្សអស់សង្ឃឹមច្រើនតែមានទម្លាប់នឹងលោតទឹកអំពើលើស្ពាន ។ ក្រុមមួយទៀតឲ្យទៅមើលតាមផ្លូវរទេះភ្លើង ។ នាងនីនិយាយទូរស័ព្ទប្រាប់គ្រប់ឪសថស្ថាន បញ្ជាក់ថាបើឃើញស្រីម្នាក់ស្លៀកពាក់ហូលសក់វែងដល់ចង្កេះ អាយុប្រហែលម្ភៃឆ្នាំទៅរកទិញថ្នាំ សូមកុំលក់ឲ្យសោះជាពិសេសថ្នាំណាដែលមានជាតិពុលអាចឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត។

មួយយប់ទាល់ភ្លឺឥតបានការអ្វីសោះ ទៅឯណាក៏មិនឃើញ ទៅឯណាក៏មិនជួបប្រទះ សួរអ្នកឯណាក៏គេថាមិនបានឃើញស្ត្រីរូបនេះឡើយ ។

ដល់ភ្លឺស្រាងៗ ស៊ី ឈឿនត្រឡប់ចូលមកធ្មេចមួយស្រឡេត នៅនឹងបន្ទប់យ៉ាហាន គេងមិនលក់ រសាប់រសល់ខ្វល់ខ្វាយកាន់តែខ្លាំង ។ នាងនីនិងពូញ៉ិបចេះតែរលឹកទឹកចិត្តប្រឹងនិយាយរំលឹកអំពីសេចក្ដីស្មោះត្រង់បរិសុទ្ធរបស់យ៉ាហាន ចំពោះអ្នកប្រុស ។ គេនាំគ្នារត់រកមួយថ្ងៃវាល់ល្ងាចទៀត នៅតែឥតបានការ ។

ដល់ម៉ោងបួនរសៀល លេខឃើញសំបុត្រមួយទៀតមកដល់ អំពីប៉ុស្ដិ៍ផ្ញើមកនាងនី កាខ្ទង់ដោយអក្សរយ៉ាហានដដែល ។ លុះបើកឡើងឃើញស្រោមតូចមួយទៀតកាខ្ទង់ថា ៖

“ជូនចំពោះបងស៊ី ឈឿន”

សំបុត្រនៅខាងក្នុងរាយសេចក្ដីដ៏រន្ធត់ដូចតទៅ

ជីវិតតែមួយរបស់អូន

សំបុត្រនេះជាវិញ្ញាណចុងក្រោយបំផុតរបស់អូនមកដល់បង ។ បន្ទាប់មកសង្ខាររបស់អូននឹងរលត់ផុតលែងឲ្យបងមើលទាល់ចង្អៀតចង្អល់ដោយសារអូនទៀតហើយ ។ សេចក្ដីកង្វល់តក់ក្រហល់របស់អូនក៏រលត់ ឯសេចក្ដីមិនទុកចិត្តរបស់បងក៏បានរសាយត្រឹមណេះដែរ ។ អូនបានសញ្ជឹងគិតមួយរាត្រី ហាក់ដូចជាត្រូវវេងកម្មមិនចេះចប់រាប់ច្រើនសតវត្ស អូនមិនអាចនឹងទ្រាំទ្រការព្រាត់ប្រាស់នេះបានឡើយ ។ អូនមិនអាចនឹងរស់នៅដោយគ្មានរូបបងមកនៅលួងលោមបបោស អង្អែលចិត្តរបស់អូនបានទេ ។ អារម្មណ៍របស់អូនមិនអាចនឹងទទួលយល់ព្រមកើតឲ្យស្រីម្នាក់ទៀតមានសំណាងជាងអូនជាមួយនឹងបងឡើយ

ពិតមែនតែការព្រាត់ប្រាសគ្នានេះនេះជាកំហុសរបស់អូនទាំងអស់ ពីព្រោះអូនយល់ច្បាស់ថា បងតែងតែសន្តោសអូនជានិច្ច ។

សូមពម្មជាតិ ព្រះអង្គធំ និងទឹកជ្រោះភ្នំគូលែនគត់នៅ ជាសាក្សីអចិន្ត្រៃនៃសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំ ចំពោះបុរសដែល បានសង្គ្រោះ ផ្តល់សុភមង្គលដល់រូបខ្ញុំជាស្រីអនាថា ។

អូនរលឹកបងណាស់ អូនស្លាប់ដោយបិទភ្នែកមិនជិត ឡើយ ។ បើអាណិតអូន សូមបងកសាងទៅជួបនឹងអូនដែល នៅរង់ចាំបងជានិច្ច គ្រប់ជាតិ ។

ប្អូនស្រីកំសត់របស់បង
ខាន់ - យ៉ាហាន

ស៊ី ឈឿនល្ហិតល្ហៃក្នុងខ្លួន សេចក្តីសង្ឃឹមដែលនៅសេស សល់បន្តិចបន្តួចក៏រលត់អស់រលីង ។ សំដីយ៉ាហានគួរឲ្យស្រណោះ ណាស់ ! នៅតែទន់ នៅតែពិរោះ ដូចគ្រាដែលនៅកំសត់ និង សប្បាយជាមួយគ្នា ។ នាងនៅតែសន្តោសជានិច្ចចំពោះបុរសដែល នាងស្រឡាញ់ ។ សេចក្តីស្តាយល្វីងល្វើយរកទីបំផុតគ្មាននាំយក ស្មារតីវង្វេងវង្វាន់របស់ ស៊ី ឈឿន បក់ផាត់រសាត់រសាយទៅឆ្ងាយ ដាច់សង្វែង ។ អំពីថ្ងៃនេះទៅ អ្នកនឹងនៅតែម្នាក់ឯង កណ្តោច កណ្តែងកណ្តាលជីវិតឥតន័យ គ្មានអ្នកឯណាគេពិតជាសប្បាយជា មួយ គ្មានអ្នកឯណាគេពិតជាជួយរំលែកទុក្ខ ។ សន្តានចិត្តដូច យ៉ាហាន មិនអាចនឹងរកបានទៀតទេ... ជាតិនេះហួសហើយ... ! ។

ពូញ៉ឹបយំឃ្សូរៗ ដូចកូនក្មេង គាត់នឹកអាណិតចិត្តនារីដែល គាត់បានឃើញជាក់ច្បាស់ នូវការតស៊ូតាំងអំពីរាត្រីដំបូងដែលគាត់ បានជូនរ៉ឺម៉កម៉ូតូអំពីសៀមរាបទៅបារាយណ៍ទឹកថ្លា ។ ប្រឹងម៉ឺងហើយ នៅតែព្រាត់ប្រាសបាន !

នាងនីលែងនិយាយអ្វីកើត គ្រប់គ្នារកកលចង់ឡប់អស់រលីង ទៅហើយ ។

សេចក្ដីក្នុងសំបុត្រធ្វើឲ្យ ស៊ី ឈឿន សង្ស័យទៅដល់ភ្នំគូលែន... ភ្នំគូលែនដែលយ៉ាហានស្រឡាញ់ ភ្នំគូលែនដែលយ៉ាហានស្រណោះ... និងអម្បោះសរសៃឈើដែលបានចងដៃនាងផ្សំផ្គុំជាមួយនឹងអ្នក ។

រថយន្តតូចពីរបើកចេញបន្តគ្នាទៅកាន់ "ប៉ុយប៉ែ" ស៊ី ឈឿន ដើម្បីនិយាយទូរស័ព្ទទៅសៀមរាប ។ លោកសុត និងលោកថៃឆ្លើយភ្ញាក់សម្លេងអំពីចម្ងាយ ហើយសួរបញ្ជាក់អំពីសំលៀកបំពាក់និងដំណើរទំនងរបស់យ៉ាហាន ។ លោកទាំងពីរសន្យាថានឹងស៊ើបសួរពួកឡានឈ្នួលភ្លាម ហើយនឹងជូនដំណឹងមកវិញក្នុងពេលបន្តិចទៀត ។ ក្រោយនោះប្រហែលជិតមួយម៉ោង ទូរស័ព្ទអំពីសៀមរាបបញ្ជូនសម្លេងហាត់គឃូសរបស់លោកសុតមកដល់ ស៊ី ឈឿន វិញ

– អាឡូ !... តេជគុណអធិការ !

– យ៉ាងម៉េចទៅសុត ? បានដឹងអ្វីខ្លះទេ ?

– បាទ ! តេជគុណ... ពួកឡានដែលបានមកដល់អំពីភ្នំពេញព្រឹកមិញនិយាយថា បានសង្កេតឃើញស្រីម្នាក់ដែលរូបរាង និងសំលៀកបំពាក់របៀបដូចអ្នកនាងយ៉ាហាន ហើយដូចជាកាន់តែច្បាស់ត្រង់ថា នាងមានទឹកមុខក្រៀមក្រំជាខ្លាំង ។

– រួចសុតឯងមានឮគេថាឃើញចុះទៅត្រង់ណាទេ ?

– បាទ គេថាឃើញចុះនៅសៀមរាប ។ ដល់ខ្ញុំបាទទៅសួរពួកឡានភ្នំគូលែនគេថា កាលពីព្រឹកមិញពេលថ្ងៃខ្ពស់បន្តិចទៅហើយ ឃើញស្ត្រីម្នាក់របៀបដូចអ្នកនាងយ៉ាហានដែរ បានឡើងរថយន្តទៅភ្នំគូលែន ហើយនិយាយប្រាប់គេថាទៅរកជីដូនដែលនៅធ្វើកម្មដ្ឋាននៅលើភ្នំនោះ !

– សុតឯងរកឡាន "ឡង់រ៉ូវែរ" មួយទុកចាំខ្ញុំឲ្យស្រេចទៅដើម្បីនឹងឡើងភ្នំគូលែន ។ ខ្ញុំរៀបចំចេញដំណើរមកសៀមរាបទាំងអស់គ្នាឥឡូវនេះហើយ ។

លោកសុតទទួលរ៉ាប់រងគ្រប់បែបទាំងអស់ ។

ស៊ី ឈឿនមានកម្លាំងព្រឺសឡើងវិញ ពូញ៉ិបបាត់យំ នាងនីរៀបចំឥវ៉ាន់ប្រញាប់ប្រញាល់ ។ ក្រោយនោះប្រហែលជាម្ភៃនាទី រថយន្តស៊ី ឈឿន បើកបោះពួយដូចព្រួញទៅកាន់រាជធានីនាបុរាណកាល នឹកសង្ឃឹមញញឹមទុកគ្រប់គ្នាថាយប់នេះ ឬព្រឹកស្អែក យ៉ាហាននឹងបានសប្បាយរីករាយ រួចអំពីទុក្ខសោកដែលគ្រាន់តែជាសុបិនអាក្រក់មួយពេលខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ ។

ផ្លូវសែនឆ្ងាយ ឡានបើកលឿនណាស់ដែរ ប៉ុន្តែនៅតែយឺត ។ ចិត្តស៊ី ឈឿនលឿនទៅដល់មុន ទៅដល់ភ្នំគូលែន ទៅដល់លោកយាយរូតឥសី ទៅជួបនឹងនាងយ៉ាហានដែលព្រលឹងអ្នក ស្ទុះទៅឱបបបោសអង្អែលល្មួងលោមអង្វរទទួលកំហុសទាំងអស់... ស្រមៃឃើញនាងទ្រោបយំមកលើទ្រូងអ្នក សុខចិត្តអត់ទោសឲ្យសង្សារគ្រប់កន្លែង... ឮសំលេងរបស់នាងខ្សឹកខ្សួលថា ៖ "អូនរលឹកបងណាស់ អូនស្មានថាមិនបានជួបមុខបងទៀតទេ" ។

បារាយណ៍... កំពង់ធំ... យប់កាន់តែងងឹត ព្រះចន្ទរឹតតែភ្លឺ ព្រះចន្ទដប់បួនកើត... ឆ្នាំមុខនេះ នៅពេលខែភ្លឺយ៉ាងដូច្នោះដែរ លោកបានជួបបានស្គាល់យ៉ាហានជាដំបូងនៅចំការដូងរបស់លោកសុត ។ ស្អែកជាថ្ងៃពេញបូណ៌មី លោកនឹងនាំនាងទៅលេងនៅចំការដូងម្តងទៀតដើម្បីរំលឹកអនុស្សាវរីយ៍...

ភ្លើង "ហ្វា" ចាំងរន្ទាល រថយន្តបោះពួយរហូតតាមផ្លូវស្រឡះធេង ប្រកបដោយដើមឈើដុះស្រោងអមសងខាង ។ សត្វមមាចហើរមីរព្រោងព្រាតនៅមុខភ្លើងឡាន រសាត់លឿនមកប៉ះនឹងកញ្ចក់មុខស្ងួរស្រិបៗ ។ ឮតែសំព្ទខ្យល់និងសន្ទឹកម៉ាស៊ីនដែលយ៉ុងគ្មានសម្រាក ។ ឡានទើបនឹងបរផ្លង់ផុតស្ពានថ្មបុរាណ "កំពុងក្តី" នៅតែហុកសិបគីឡូម៉ែត្រទៀតនឹងដល់សៀមរាបហើយ ។ ហុកសិបគីឡូម៉ែត្រខាងក្រោយនេះដូចជារឹតតែឆ្ងាយ ។

ម៉ោងជិតដប់មួយយប់ ទើបចូលទៅដល់សៀមរាប ។ លោកសុត លោកថៃ អ្នកបើកបរ និង កម្មករជំនួយម្នាក់បានរៀបចំត្រៀមខ្លួននៅចាំជាស្រេច បម្រុងនឹងឡើងភ្នំគូលែន ។

ចំពូក ៨
ជ្រោះភ្នំគូលែន

ដំណើរឡើងភ្នំគូលែននៅពេលយប់មិនមែនស្រួលសោះឡើយ ។ ពីសៀមរាបទៅជើងភ្នំគូលែន ផ្លូវមិនពិបាកដូចកាលឆ្នាំ ១៩៦២ ឡើយ ប៉ុន្តែចាប់អំពីជើងភ្នំនេះទៅ ផ្លូវដែលយ៉ាប់ស្រាប់ទៅហើយនៅពេលថ្ងៃ រឹងរឹតតែតឹងណាស់ទៅទៀតក្នុងពេលរាត្រី ។ ខែភ្លឺជាលំអមួយមែនពិត ប៉ុន្តែមិនមែនធ្វើឲ្យស្រួលដំណើរឡើងតាមផ្លូវរបៀបនេះទេ ពីព្រោះនាំឲ្យភ្លើង "ហ្វា" ទៅជាព្រាល មើលផ្លូវមិនសូវឃើញច្បាស់ស្រឡះឡើយ ។

រថយន្តចាប់ផ្តើមឡើងភ្នំនៅពេលរំលងអាធ្រាត្រ ។

× × × × × × × × × × × × × ×

អាសូរយ៉ាហានស្រីកំសត់ នាងហាត់នឹងធ្វើដំណើរអំពីភ្នំពេញមកសៀមរាប អំពីសៀមរាបមកដល់ភ្នំគូលែន ឥតមានបាយមួយគ្រាប់នៅក្នុងពោះ ញ៉ាំតែទឹកបន្តិចបន្តួចមកតាមផ្លូវ ។ នៅពេលដែលសង្សារបោះបង់នាងចោល នាងរលឹកនឹកឃើញភ្នំគូលែនរលឹកនឹកដល់បណ្តាំលោកយាយរូតឥសី "បើថ្ងៃណាចៅអស់សង្ឃឹមនឹងមនុស្សលោក សូមចៅកុំភ្លេចថា ព្រះធម៌របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាផ្លូវដ៏ត្រជាក់សម្រាប់ជួយរំលត់ទុក្ខទាំងពួង..." ។ ពេលនេះនាងអស់សង្ឃឹមនឹងមនុស្សលោកហើយ នាងខំប្រឹងរត់មករកព្រះធម៌ ។ នាងបានមកដល់ភ្នំគូលែនដូចសេចក្តីប្រាថ្នា នាងមកដល់តែម្នាក់ឯងនាំចិត្តឥតសង្ឃឹមរបស់នាងមកជ្រកកោននឹងព្រះធម៌ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ។ គួរឲ្យអាណោចអាធម្មដល់នាងដែលដើរត្រមោចត្រមង់នៅតាមផ្លូវដងដែល ផ្លូវដែលមុខនេះប្រាំឆ្នាំ បុរសដែលនាងស្រឡាញ់ និងមិត្រជាច្រើនបាននាំនាងទៅកាន់សេចក្តីសង្ឃឹម ។ ឥឡូវនាងត្រឡប់មក

វិញហើយ មកសម្លាប់ចិត្តដើម្បីបំភ្លេចសេចក្តីសង្ឃឹមដែលនាងបាននាំយកអំពីទីនេះទៅ ។

សេចក្តីសុខ សេចក្តីសប្បាយរីករាយរបស់សត្វលោកមិនឋិតថេរឡើយ បីដូចជាពពុះទឹកដែលផ្ទុំហើយបែករលាយទៅវិញ ។ សូម្បីតែពាក្យសច្ចាក៏សែនវន្ទត់របស់សង្សារក៏អាចនឹងរលត់ទៅវិញបានដែរ ។

ម៉ោងប្រាំមួយព្រលប់ យ៉ាហានទៅដល់អាស្រមរួតឫស្សី ។ នាងឈរទ្រឹងសម្លឹងមើលកន្លែងដែលនាងធ្លាប់ស្គាល់ នឹកដល់អនុស្សាវរីយ៍ប្រាំឆ្នាំមុន ដែលនាងនិងលោកប្រុសត្រូវផ្សំផ្គុំនឹងគ្នានៅកន្លែងនេះ ។ រឿងចាស់ដូចជានៅថ្មីៗនឹងភ្នែកនៅឡើយ... ។ សុភមង្គលរបស់នាងមានជីវិតខ្លីពេកណាស់ ! ទើបនឹងបានជួបសោះឥឡូវត្រូវបាត់បង់ទៅវិញទៅហើយ ! ។

លុះនាងចូលទៅក្នុងអាស្រម ឃើញលោកតាចាស់ម្នាក់ស្លៀកសពាក់សចេញមកទទួលសួរនាង

- ចៅអញ្ជើញមករកអ្វីថ្មើរណោះ ?

នាងលុតជង្គង់ឆ្លើយដោយគោរព

- ចាស ! លោកតា ចៅមករកលោកយាយរួតឥសី ដែលចៅធ្លាប់បានស្គាល់មុននេះប្រាំឆ្នាំ ។

លោកតាដកដង្ហើមធំហើយតមមកវិញ

- លោកយាយគាត់អានិច្ចកម្មមួយឆ្នាំទៅហើយណាំចៅស្រី

យ៉ាហានស្លុតចិត្ត កាន់តែវិលវល់សតិ ។ នាងគ្មានពាក្យអ្វីនឹងឆ្លើយទេ ហើយសំពះលាលោកតាថយមកក្រោយវិញ ។ អស់រលីងហើយចំពោះនាង ! នៅសល់តែរូបនិងចិត្តដែលអស់ទីជំរក ។ នាងត្រឡប់មកសុំសំណាក់នឹងអាស្រមយាយជីដែលនៅជិតវត្ត ។ ពួកលោកយាយនឹកឆ្ងល់ច្រើនដែរនឹងឃើញស្ត្រីក្មេងរូបស្អាតយ៉ាងនេះចូលមកដល់តីអារាម ។ គាត់នាំគ្នាសាកសួរដោយអាណិត ប៉ុន្តែយ៉ាហានឥតមានថ្លែងទុក្ខថ្លែងទោសអ្វីជំរាបគាត់សោះឡើយ គ្រាន់តែដោះស្រាយថានាងមកលាបំណន់នឹងព្រះអង្គធំតែប៉ុណ្ណោះ ។ នាង

សុំយាយជីសំណាក់ទំរាំតែមកដល់ភ្លឺនឹងវិលត្រឡប់ទៅវិញ ។ លោកយាយទទួលឲ្យនាងដំណាក់ដោយរីករាយ ។

យ៉ាហានសម្ងំគ្មានលក់មួយស្រឡេតឡើយ នឹកគិតថាល្ងាចនេះលោកស៊ី ឈឿនគេផ្សំដំណេកសប្បាយនឹងនាងចន្នីហើយ... អាសូរខ្លួនដែលឃ្លាតមកគេងតែម្នាក់ឯងលើកំពូលភ្នំដាច់ស្រយាល... ប្រហែលជាគេមិនបាននឹកអាណិតមកដល់ទ្រូងនាងបន្តិចសោះឡើយ ។

ម៉ោងបីភ្លឺ យ៉ាហានក្រោកដើរថ្នមៗ ទៅយកធូបមួយខ្សែ និងឈើគូសមួយប្រអប់មកកាន់ជាប់នៅដៃ រួចងាកបែរទៅសម្លឹងមើលលោកយាយដែលកំពុងតែសម្រាន្តលក់ ។

នាងសូមអរគុណនឹងលោកយាយទាំងអស់គ្នា សូមឲ្យលោកយាយនៅឲ្យបានសេចក្តីសុខ ។

នាងចុះដើរទៅតែម្នាក់ឯងកណ្តាលយប់សែនស្ងាត់ ។ អាកាសត្រជាក់ណាស់ នាងរងាចំប្រប់ ។ មេឃស្រឡះខែជ្រេទាបបន្តិចទៅហើយ ។ ខ្យល់បក់មកហ៊ឹៗ មកត្រជាក់ដូចទឹកកក ។ នាងអស់គ្នីអស់គ្នាហើយ នៅសល់តែស្រមោលរបស់នាងមួយទេដែលនៅតែសុខចិត្តទៅតាមនាងជាប់រហូត ។ ផ្លូវបត់ចូលទៅក្នុងព្រៃគួរឲ្យស្ញើបប្រកបទៅដោយព្រឹក្សាធំៗគ្របជុំជិតពីលើ ។ មនុស្សធម្មតាបើទោះជាក្លាហានយ៉ាងណាក៏មិនប្រថុយនឹងធ្វើដំណើរទៅតាមនេះតែម្នាក់ឯងនៅពេលថ្មើរនេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែទ្រូងដែលកណ្តោចកណ្តែងលែងញញើតគ្រោះថ្នាក់អ្វីទៀតហើយ ។ អំពិលអំពែកបញ្ចេញភ្លើងភ្លឹភ្លែតៗ ធំៗ ខ្លះហើរទាំងគូ... យ៉ាហានអស់មានគូទៀតហើយ ។

ទឹកជ្រោះចាប់ឲ្យស្នូរកាន់តែខ្លាំង ។ កណ្តាលយប់ស្ងាត់សូន្យសូរស័ព្ទនេះរឹងរឹតតែឮសម្បើមខ្ទរពេញព្រៃ ។ យ៉ាហានដើរដូចឥតវិញ្ញាណ ជូនជើងនាងជំពប់នឹងថ្មដួលជ្រប់ិតជ្រហម ។ នាងប្រឹងច្រត់ដៃក្រោកឡើងវិញហើយដើរតទៅទៀតតម្រង់ទៅតាមសូរទឹកធ្លាក់ដែលកាន់តែឮខ្លាំងឡើងៗ ។

ឥតអ្នកឯណាអាចស្មានបានថាត្លុងឯកចម្រៀងនៅ "វិចង់ទិព្វ" ដែលប្រុសៗ ទោរចិត្តទៅរកសឹងតែគ្រប់គ្នា កំពុងតែសោយសោក តែម្នាក់ឯងកណ្តាលព្រៃយ៉ាងអាណោចអាធម្ម ។

មាត់ជ្រោះធំ ភ្នំគូលែនលេចឡើងល្អល្អោរក្រោមរស្មីព្រះចន្ទ ។ យ៉ាហានឈរសម្លឹងអន្លង់គ្រោះថ្នាក់ដែលនាងបានជ្រើសរើសសម្រាប់ឲ្យផ្តាច់សេចក្តីទុក្ខរបស់នាង ។ នាងអង្គុយអាណិតរូបខ្លួនឯងដែលបន្តិចទៀតនឹងក្លាយទៅជាវត្ថុសោះសូន្យ ។ ដំណក់ទឹកភ្នែកហូរមកលើភក្រ្តដែលក្រៀមក្រំមួយខែរួចមកហើយ ។

ខែកាន់តែជ្រេ សន្សើមកាន់តែធ្លាក់ជោគជាំ ខ្យល់ត្រជាក់បក់ផាត់លើខ្នងភ្នំ ។ យ៉ាហានអុជធូបប្រាំពីរសរសៃដោតនៅនឹងមាត់ជ្រោះ ហើយលុតជង្គង់យំបួងសួងដោយខ្លោចផ្សា

"ខ្ញុំម្ចាស់ស្រឡាញ់គេស្មើជីវិត ស្មោះត្រង់នឹងគេគ្រប់វេលារលឹកនឹកឃើញគេគ្រប់ដង្ហើម... សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំម្ចាស់ត្រូវគេគ្រវាត់ចោលដូចជាសំរាម ។ សូមព្រះអង្គធំ និងវត្ថុសាកសិទ្ធិនៅភ្នំគូលែន មេត្តារកយុត្តិធម៌ប្រទានខ្ញុំម្ចាស់ផង ។ ខ្ញុំម្ចាស់មិនសុខចិត្តរស់នៅជាមួយនឹងអយុត្តិធម៌របៀបនេះទេ ខ្ញុំម្ចាស់ស្លាប់ទៅដោយមិនសុខចិត្ត ។ ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ សូមទូលប្តឹងនឹងព្រះអង្គជានិច្ចចំពោះលទ្ធផលមិនត្រឹមត្រូវនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំម្ចាស់" ។

នាងអុជធូបប្រាំពីរសរសៃទៀត មកកាន់ក្តាប់ប្រណម្យនៅជាប់នឹងដៃ រួចនាងស្រី ខាន់-យ៉ាហាន រូបល្អឆើតឆាយក្រោកឈរសម្លឹងមើលយូរឆ្ពោះទៅរណ្តៅល្ងឹងល្ងើយ ហើយធ្មេចភ្នែកប្រមូលអារម្មណ៍ឲ្យមូលស្អាតជាចុងក្រោយបំផុតថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌បរិសុទ្ធ រួចបោះជំហានដោយដាច់អាល័យទៅកាន់អន្លង់ជ្រោះធំ... ។

មេឃក្រហមឯកើត... ភ្លឺស្រាងៗហើយ... ។

រថយន្ត ស៊ី ឈឿន ឡើងមកដល់កំពូលភ្នំគូលែនភ្លាមក៏ចាត់គ្នារត់រកយ៉ាហានច្រវាត់ច្រវែង ខ្លះទៅរូតឥសី ខ្លះទៅព្រះអង្គធំ ។ ពួកឃាយឆ្លើលឆោឡោ ទើបនឹងដឹងច្បាស់ថាគេនាំគ្នាមកតាមរកនាងស្រីមុខស្រពាប់ស្រពោន ដែលមកសុំសំណាក់ជាមួយនឹងគាត់កាលពីល្ងាចមិញ ។ ឥឡូវនាងមិនដឹងជាទៅឯណាបាត់ទៀតទៅហើយ... ។

គ្រាន់តែបានដំណឹងនេះភ្លាម ស៊ី ឈឿន នាំគ្នាទៅកាន់កន្លែងទឹកធ្លាក់មួយរំពេច រួចរត់ទៅរកមាត់ជ្រោះ ហើយប្រឹងស្រែកហៅឈ្មោះ យ៉ាហាន ដើម្បីឲ្យនាងដឹងថាអ្នកមកតាម ។ នាងនីដែលលុកព្រៃល្បះ ស្រទៀតអំបើតទៅដល់កន្លែងមួយស្រទ្បះ ស្រែកប្រាប់ឆោឡោពីខាងណោះមកវិញថា ៖ "នៅខាងណោះដូចជាផ្ញុំក្លិនផ្សែងធូបថ្មីៗណាស់ !" ។ ស៊ី ឈឿនស្ទុះទៅតាម ឃើញធូបប្រាំពីរសរសៃកំពុងតែឆេះមិនទាន់ទាំងបានពាក់កណ្ដាលដើមផង ។ លុះអ្នកងាកទៅខាងក្នុងមាត់ជ្រោះ ក៏ឃើញធូបខ្លះទៀតនៅឆេះប្លុងៗទើរនឹងមែករុក្ខជាតិនៅជ្រៅឯក្រោម ។ ពិតមែនតែសញ្ញានេះ ប្រែថាហួសហើយ ប៉ុន្តែចិត្តសង្ឃារនៅតែសង្ឃឹមជានិច្ច ។ ពួកអ្នកស្រុកចាប់ឆ្លើលមកដល់ជាច្រើន ។

ស៊ី ឈឿន ពោបខ្លួនផ្កាប់មុខទៅនឹងមាត់ជ្រោះ ប្រឹងអើតសម្លឹងទៅខាងក្រោមដែលនៅងងឹតស្លុងៗ នៅឡើយ..... អ្នកឃើញអ្វី ? ..... ! ... ឱអនិច្ចា ! ... សង្សាររបស់អ្នកនៅគេងស្តូកស្តឹងធ្មឹងធ្មៃ លើផ្ទៃថ្មមួយថ្នាក់ជ្រៅពីមាត់ជ្រោះ ក្បាលនាងបត់ផ្ទៀងទៅគងលើវល្លិមួយកញ្ចុំ ឈាមក្រហមឆ្អិនហូរចេញបន្តិចៗអំពីចំហៀងមាត់ខាងស្ដាំ... ។

យ៉ាហានស្លាប់ហើយឬនៅ ? !... យ៉ាហានស្លាប់ហើយឬនៅ? ! ... ស៊ី ឈឿន មិនសុខចិត្តឲ្យនាងនៅយ៉ាងនេះទេ... អ្នកមិនអស់ចិត្តទេ អ្នកត្រូវចុះទៅតាមភ្លាម... ឲ្យយ៉ាងប្រញាប់... ឲ្យឆាប់ទៅដល់... ឲ្យទាន់ពេល... ប៉ុន្តែចុះតាមណា ? ត្រង់ណា ? ចុះយ៉ាងដូចម្ដេចកើត ?... គេថាមានផ្លូវនៅខាងក្រោម... ប៉ុន្តែផ្លូវនោះកុង

ឆ្ងាយណាស់ ចុះរហូតទៅដល់ដងព្រៃឯនាយ... ។ ទេ ! ទៅមិនទាន់ទេ... ស៊ី ឈឿនសម្រេចចិត្តថាចុះត្រង់ហ្នឹងតែម្តង ឲ្យឆាប់បានទៅដល់រូបដែលអ្នកស្រឡាញ់ ដែលអ្នកអាណិត ដែលជាជីវិតរបស់អ្នក "បើខ្លួនត្រូវធ្លាក់ស្លាប់ជាមួយគ្នាក្នុងគ្រានេះ ក៏រឹងរឹតតែប្រសើរដែរ" ។

លោក សុត រត់ទៅយកខ្សែពួរឆ្មៃមួយចង្វាយវែងចេញពីឡាន "ឡង់រ៉ូវែរ" ។ ស៊ី ឈឿន ចងសម្រូតខ្លួនចុះទៅក្នុងរណ្តៅជ្រោះលុះត្រាតែដល់ថ្នាក់ថ្មដែលប្រាណ យ៉ាហាន បានធ្លាក់ទៅទើរពីលើ ។ អ្នកប្រុសស្ទុះទៅលុងជង្គង់ចាប់ផាបចាប់រឹត ចាប់ថើបរូបឥតព្រលឹងដែលនៅក្តៅគគុកនៅឡើយ ។

គួរអស្ចារ្យនឹងឥទ្ធិពលស្នេហា ! យ៉ាហានដែលដូចជារលត់ផុតជីវិតទៅហើយ ហាក់ឮសម្លេងយំស្រែកហៅរបស់សង្សារដែលប្រឹងចាប់អង្រន់ប្រឹងអោបប្រឹងរឹត ប្រឹងថើបជញ្ជក់ឈាមរបស់នាងដែលហូរមកតាមមាត់បន្តិចៗ ។ វិញ្ញាណរបស់នាងដែលដើរចេញផុតទៅហើយ ហាក់ដូចជាអាឡោះអាល័យរូបចាស់ ហើយបានទទួលសញ្ញាឲ្យត្រូវវិលត្រឡប់មកវិញមួយភ្លែត មកចូលក្នុងរូបកាយដែលនៅក្តៅនៅឡើយ ។ នាងបើកភ្នែកឡើងបង្ហូរទឹកនេត្រាចុងក្រោយបំផុតសម្លឹងមើលសង្សារដែលកំពុងយំអណ្តឹតអណ្តកស្រែកឃាត់ដំណើរនាង

– យ៉ាហាន ! យ៉ាហានជីវិតរបស់បង ! បងមកដល់ហើយអូនកុំទៅណាចោលបងណាំអូនណាំ... ។

សម្លេងខ្សាវរបស់យ៉ាហានផុតចេញមកដោយលំបាក

– បងមករកអូនធ្វើអ្វី បងមានប្រពន្ធហើយ...

ស៊ី ឈឿន ប្រឹងស្រែកប្រកែកបញ្ជាក់ប្រាប់នាង

– មិនមែនទេអូន ព្រះអង្គធំជាសាក្សី បងឥតមានប្រពន្ធសោះឡើយ មានតែអូនមួយទេដែលជាប្រពន្ធរបស់បង បងបានផ្តាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលគេបង្ខិតបង្ខំនោះចោលអស់ទៅហើយ... ។ អូនច្រឡំរួចអូនរត់ចោលបងមក បងចេះតែប្រឹងរត់

តាមរកអូនរហូត... អត់បាយអត់ទឹកមកទល់នឹងពេលនេះ... ឲ្យបង សុំទោសទាំងអស់ណា៎ អូនណា៎ បងបានធ្វើបាបអូនច្រើនណាស់ ។

បបូរមាត់ យ៉ាហាន ប្រេជាញញឹមព្រាល បង្ហាញសម្រស់ឥត គណនារបស់នាងដែល ស៊ី ឈឿនកំពុងតែដណ្តើមជាមួយនឹង មច្ចុរាជ ។ នាងប្រឹងលើដៃទាញមុខសង្សារទៅជិត ទៅថើបលា "បងអត់ទោសឲ្យបងទាំងអស់ ពីព្រោះបងស្មោះនឹងអូនពិត... ប៉ុន្តែធ្វើម្តេចយើងនឹងបានជួបគ្នាទៀតកើត ? !..."

ស៊ី ឈឿន អោបថើបសង្សារ ហើយយំសច្ចានៅនឹងត្រចៀក នាង

"បងសូមប្រាថ្នាឲ្យជួបនឹងអូនគ្រប់ជាតិ ជាតិនេះក៏បងសូមបូជា រូបកាយចំពោះអូនដែរ ។ បងសូមកសាងឲ្យបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធ មួយព្រះអង្គ ដើម្បីស្រោចស្រង់សត្វលោកឲ្យផុតពីសេចក្តីព្រាត់ប្រាស់ យ៉ាងដូចយ៉ាងដូច្នេះ ។ បងសូមឲ្យអូនបានទៅជាជំនិតស្ពាំរបស់ បងគ្រប់ៗជាតិ សម្រាប់ជួយគាំទ្រកម្លាំងចិត្តរបស់បងកុំឲ្យអស់សង្ឃឹម នៅក្នុងសេចក្តីប្រាថ្នា និងការកសាងយ៉ាងវែងឆ្ងាយនេះ ។

សម្លេងកាន់តែខ្សោយរបស់យ៉ាហានខ្សឹបស្រាលនៅជាប់នឹង ត្រចៀករបស់ស៊ី ឈឿន

"ចា៎ស... អូនពេញចិត្តណាស់... សូមបងបានសម្រេច... អូន សូមទៅចាំបងមុន ចាំជាប្រពន្ធរបស់បង ចាំជាអ្នកបម្រើបង... សូម បងកុំឲ្យអូននៅរង់ចាំបងយូរពេក អូនរលឹកបងណាស់... អូន អាណិតបងណាស់... " ។

សម្លេងនាងបាត់តែត្រឹមនេះ ក្បាលនាងធ្លាក់ផ្ងាកទៅក្រោយ រំសាយសក់ដាបទៅដល់ផ្ទៃថ្ម ។ សង្សារបស់លោកស៊ី ឈឿន រលត់ផុតជីវិតទៅហើយ ផុតនៅក្នុងដៃលោកស៊ី ឈឿន ផុតដោយ ចិត្តរបស់នាងនៅតែអាណិតមកដល់រូបលោកជានិច្ច ។

ស៊ី ឈឿន យំអោបខ្មោចប្អូនស្រី ជីវិតស្នេហារបស់អ្នកបាន ផ្ញើទៅជាមួយនឹងព្រលឹងរបស់នាងអស់ទៅហើយ... ទុកនៅតែរូប

និងសតិបញ្ញាដែលអ្នកត្រូវថែរក្សា ដើម្បីបំពេញការកសាងតាមផ្លូវព្រះពុទ្ធសាសនា នៅកាន់ឋានរំលត់ទុក្ខ ។

មនុស្សកាន់តែផ្អើលមកច្រើនអ៊ូអរ នាំគ្នាអើតកមើលទៅក្នុងជ្រោះ រន្ធត់នឹងពលិកម្មយ៉ាងស្អែងរបស់នារីរូបស្រស់ ស្លុតចិត្តនឹងឃើញរូបកាយសង្ខារទាំងពីរនៅអោបផ្តេកផ្តួលជាមួយគ្នាឥតកំរើក។ មនុស្សដែលមានទាំងប៉ុន្មាននៅលើខ្នងភ្នំគូលែនបានស្រែកប្រាប់បន្តគ្នាឲ្យមកមើលភ័ស្តុតាងនៃសេចក្តីស្នេហាដ៏ខ្លោចផ្សានេះ ។

គ្មានអ្នកណាហ៊ានចុះទៅតាម ស៊ី ឈឿន ឡើយ គេនាំគ្នារត់ឆ្លងដងព្រៃទៅរកផ្លូវវាង ។ លោក សុត លោកថៃ នាងនី និងពូញ៉ឹបប្រឹងស្រូតស្ទូតជ្រហឹមជ្រហាមចុះឡើងតាមផ្ទាំងថ្មរហូតទៅដល់ផែនសិលាដែលបានផ្តាច់សង្ខារ យ៉ាហាន ។

លោក សុត ស្ទុះទៅចាប់រឹតចៅហ្វាយប្រុសឲ្យដឹងខ្លួនឡើងវិញ នាងនីយំបោកខ្លួននឹងប្អូនស្រី សោកស្តាយមកមិនទាន់ពេល "ប្រសិនជាបងបាមកដល់មុននេះតែកន្លះម៉ោង ប្រាកដអូនមិនស្លាប់ចោលបងឡើយ ពីព្រោះធូបដែលអូនបានអុជ នេះមិនទាន់ទាំងអស់ពាក់កណ្តាលផង... មិនគួរអូនដាច់ចិត្តដល់ម៉្លឹងសោះ !..." ។

ពូញ៉ឹបគ្រវីក្បាល "វាត្រូវនឹងព្រាត់គឺព្រាត់ឲ្យទាល់តែបាន !..."។ អ្នកដែលបានដឹងទាំងប៉ុន្មានមកជួយជ្រោមជ្រែងគ្រប់គ្នា ។ មិត្តសម្លាញ់របស់ ស៊ី ឈឿន ទើបនឹងមកដល់តាមក្រោយបីឡាន ទៀតមានប្រុសមានស្រី នាំគ្នាដើរវាងចុះទៅដល់សព ។ អ្នកណាក៏ស្រក់ទឹកភ្នែករីតទ្រូងអាណិត មកស្ទាបមកអង្អែលរូបរាងកាយ យ៉ាហាន ដែលស៊ី ឈឿន នៅតែបីជាប់នឹងដៃ ។

ម៉ោងប្រាំពីរព្រឹក ថ្ងៃរះច្បាស់ អាកាសនៅត្រជាក់ណាស់នៅឡើយ ស៊ី ឈឿន លើកសពសង្ខារបីដើរយកទៅព្រះអង្គធំ... អ្នកឯទៀតដើរដង្ហែតាមក្រោយ ។ នាងនីបានដកយកជើងធូបទាំងប្រាំពីរសរសៃដែលមុននេះ ចំនួនជាពីរម៉ោង យ៉ាហានបានដោតយំសំបូងសង្រ្វេងផ្ទាល់ដៃនៅនឹងមាត់ជ្រោះភ្នំ ។

គេយកសពនាងស្រីទៅតម្កល់នៅលើបុស្បុក មួយដែលគេបានរៀបចំភ្លាមៗ នៅចំពីមុខមហាសិលាព្រះអង្គធំ ។ យ៉ាហានភ័ក្ត្រស្រស់ញញឹម គេងបិទភ្នែកឈឹង ឈប់ទុក្ខឈប់សោក ឈប់តឹងទ្រូងទៀតហើយ ។ សំពត់និងអាវហូលនៅតាក់តែងរូបកាយនាងឲ្យស្របនឹងចិត្តរបស់សង្សារដែលនាងប្រាថ្នានឹងធ្វើមិនឲ្យមាឃ្មើសទល់គ្នានឹងផុតរូបផុតសង្ខារ ។

ភ្នំគូលែននាំគ្នារៀបចំធ្វើបុណ្យបុត្រីកំសត់នៃព្រះអង្គធំខ្សឹកខ្សួលក្រៀមក្រំគ្រប់រូបកាយ ។ បុប្ផ ផ្កាចន្ទន៍ទាំងឡាយ ត្រូវគេនាំយកមកបាចរោយរាយដោយអាណិតលើសសពនារី ។ ភ្លើងទៀនផ្សែងធូបឆេះហុយផ្សព្វផ្សាយអាកាស យាយជីអង្គុយបទជើង សដេរដាស ពិចារណារូបអនិច្ចារបស់ ខាន់ យ៉ាហាន ។ ព្រះសង្ឃសូត្រធម៌បញ្ជូនកុសលទៅដល់វិញ្ញាណល្អបរិសុទ្ធរបស់នារីដែលបានដកលំអារម្មណ៍ចំពោះព្រះពុទ្ធ ។

យប់នេះ ជាថ្ងៃពេញបូរមី ព្រះច័ន្ទភ្លឺថ្លាអណ្តែតខ្ពស់នៅលើកំពូលភ្នំគូលែន ប្រទានរស្មីបំភ្លឺផ្លូវដល់ព្រលឹងរបស់ ខាន់ យ៉ាហានទៅកាន់សុគតិភព ។ លាហើយចំការដូងសៀមរាប និងភ្នំពេញលាចម្រៀង លាទឹកភ្នែក ។ ស៊ី ឈឿន អោបថើបរូបកាយសង្សារជាបង្អើយបំផុត មុននឹងព្រះអគ្គីត្រូវឆាបឆេះរំលាយរូបធម្មជាតិឲ្យត្រឡប់ទៅជា ធាតុទឹក ធាតុដី ធាតុភ្លើង ធាតុខ្យល់វិញ ។

លោក ស៊ី ឈឿន បានបួសមុខភ្លើងឲ្យប្អូនស្រីសម្លាញ់ស្មើជីវិត ។ នៅពេលកំពុតរំលាងសព្វ លោកបានអញ្ជើញញាតិមិត្រទាំងអស់មកផ្តាំថា ៖

" សុំឲ្យលោក សុត មេត្តាយកសំបុត្រនេះទៅសុំសេចក្តីអនុញ្ញាតអំពីរាជការខាងលើជាផ្លូវការ ឲ្យខ្ញុំផង ពីព្រោះខ្ញុំមិនវិលត្រឡប់ទៅកាន់លំនៅស្ថានវិញទេ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តនឹងសាងផ្នូសរហូតរៀងទៅ ដើម្បីនឹងសម្រេចសេចក្តីប្រាថ្នាដែលខ្ញុំបានសច្ចាជាមួយនឹងខាន់-យ៉ាហាន នៅពេលចុងក្រោយបំផុតនៃជីវិតរបស់នាង ។ ខ្ញុំសូមអរគុណចំពោះញាតិមិត្រទាំងអស់ដែលបានមកជួយអាណិត មេត្តាដល់

សពដីកំសត់នេះ សូមឲ្យលោកអ្នកបានសម្រេចតាមគន្លងព្រះពុទ្ធសាសនា ឲ្យបានឆ្លងផុតនូវសេចក្តីទុក្ខនិងការព្រាត់ប្រាសទាំងពួង ។ ចំណែកឯទ្រព្យសម្បត្តិប្រាក់កាសរបស់ខ្ញុំ ដែលមាននឹងនៅសល់ទាំងប៉ុន្មាន ខ្ញុំសូមបែងចែកដូចតទៅ ៖

មួយចំណែកជូនទៅក្រុមកាកបាទក្រហម ក្នុងនាមនាង ខាន់ យ៉ាហាន ។

មួយចំណែកទៀតជូនទៅម្តាយរបស់នាង សម្រាប់តបគុណគាត់ជំនួសនាង

ចំណែកទីបី សូមបូជាចំពោះព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ សម្រាប់រៀបចំតំបន់អាស្រមកម្មដ្ឋាន លើភ្នំគូលែនតទៅទៀត ដើម្បីឲ្យបានមគ្គផលទៅដល់នាង ខាន់ យ៉ាហាន ។

× ×

×

អំណើះតមកលោកធុតង្គ[១] ស៊ី ឈឿន តែងប្រព្រឹត្តិធម៌តឹងរ៉ឹងជាប់ជានិច្ច ។ លោករមែងតែនិមន្តទៅចង្ក្រមភាវនានៅតាមមាត់ជ្រោះភ្នំគូលែន ដើម្បីជួយរំលឹកស្រោចស្រង់វិញ្ញាណរបស់នារីកំសត់កុំឲ្យវង្វេងនៅក្នុងវាលវដ្តសង្សារ ។ ដួនកាលនៅពេលរាត្រីស្ងាត់ថ្ងៃពេញបូណ៌មី គេរមែងឮល្វើយៗនូវចម្រៀងកីសែនស្រណោះដែលហាក់ដូចជារអណ្តែតឡើងមកអំពីក្នុងជ្រោះភ្នំគូលែន ។

មានពាក្យចចាមអារ៉ាមនិយាយថា ព្រលឹងរបស់យ៉ាហានបាននៅរង់ចាំលោក ស៊ី ឈឿន នៅតាមថែរក្សាការពារបម្រើលោកដែលកំពុងខំកសាងបារមី ដើម្បីឲ្យឆាប់បានទៅចាប់ជាតិជួបគ្នាសាជាថ្មី ។ គ្មានអ្វីអាចបំបែកបំបាក់សង្សារទាំងពីរបានឡើយ សូម្បីតែសេចក្តីស្លាប់ក៏មិនអាចនឹងមកផ្តាច់ចិត្តតស៊ូនៃគូទាំងពីរបានដែរ ។

[១] (ធុដុង)